

Catalunya Cristiana

40
anys

Setmanari d'informació
i de cultura religiosa
ANY XXXIX | NÚM. 2063
2,90 € | 7 ABRIL 2019

Fra Javier Garza

EDITORIAL I EN PRIMER PLA (P. 3, 8-11)

Els religiosos cedeixen el pas

Els laics assumeixen més protagonisme en els equips
directius i en la transmissió del carisma

P. 22-23

**Lucetta Scaraffia denuncia
els abusos contra dones**

Club més Amics

Associació Amics de Catalunya Cristiana i Ràdio Estel

Contacte
Tel. 934 092 700
info@clubmes.cat
www.clubmes.cat

DEL 9 AL 16 DE MAIG

Mesopotàmia

Turca:

Ruta per Terres Aramees

DEL 9 AL 20 DE MAIG
DEL 13 AL 24 D'OCTUBRE

JAPÓ

Un viatge de la tradició
a la modernitat

DEL 3 AL 10 DE JULIOL

LA RUTA DE NIDAROS

Un viatge per terres
de NORUEGA

JULIOL

PERÚ

(Cuzco i Machu Pichu)

DEL 5 AL 18 D'AGOST

XINA ÈTNICA

(LA RUTA DE SHANGRI-LA)

DEL 7 AL 16 D'AGOST

CANADÀ

23 AL 30 DE JULIOL

SETEMBRE

16 AL 25 D'OCTUBRE

NOVEMBRE

NOVEMBRE

DESEMBRE

DESEMBRE

GRÈCIA (PARRÒQUIA DE CARDONA SANT PAU i la
DESCOBERTA dels ORÍGENS de la CULTURA MEDITERRÀNIA)

ETIÒPIA (TRIBUS DEL SUD)

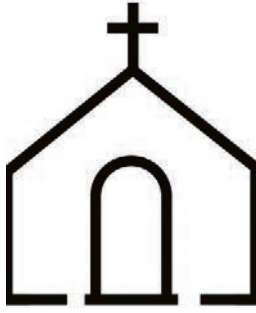
REGNES DE L'HIMÀLAIA: NEPAL I BUTAN

PORTUGAL TEMPLARI + FÀTIMA

NOVA YORK (LLUMS DE NADAL)

PESEBRES DELS ABRUÇOS

CAP D'ANY A EGIPTE

Els laics, un relleu natural

És quasi un tòpic afirmar que cada vegada més les responsabilitats pastorals estaran en mans dels laics, però ja és una realitat: al Primer Pla d'aquest número, presentem testimonis de seglars que participen del carisma de diverses congregacions religioses, que en comparteixen la missió, que exerceixen la responsabilitat de les seves obres i que, a poc a poc, van essent el seu relleu natural al capdavant d'apostolats que fins ara eren reservats a persones consagrades. El P. Màxim Muñoz, fins fa poc president de la Unió de Religiosos de Catalunya, afirma que aquests laics «troben en els carismes religiosos una forma concreta de viure la fe».

Els religiosos, en cert sentit, són l'avançada de l'Església, caldria, doncs, preguntar-nos si a les diòcesis catalanes es viu un fenomen paral·lel. Observem-ho: a la majoria de les parròquies la participació dels laics ha anat creixent: des de fa anys són presents en les preparacions dels sagraments, en la catequesi, a Càritas, als despatxos parroquials, als consells pastorals... els seus rectors els deleguen diversos ministeris. El seu ajut, sovint, és imprescindible. El bisbe pot encomanar també una participació en l'exercici de la cura pastoral d'una parròquia a una persona que no tingui el caràc-

ter sacerdotal o a una comunitat (cf. CDC, 517:2). Avui ja hi ha seglars, homes i dones per a la cura pastoral de parròquies i centres de culte arreu de Catalunya. En els darrers anys hem vist com els bisbes han confiat a dones responsabilitats curials de cancel·leres i delegades episcopals.

Cert que no sempre hi ha unanimitat interna en aquesta sinodalitat (caminar plegats, treballar en equip): els canvis a l'Església són lents i les inèrcies arrelades. Però un cop d'ull a les comunitats cristianes de bona part d'Europa i d'altres indrets del món ens ha de fer reflexionar i millorar aquesta generosa cooperació: molts laics ja es formen en els instituts superiors de ciències religioses, però aquesta formació s'ha d'intensificar i estendre més. La gran majoria de seglars són voluntaris, però el voluntariat s'ha de saber acompanyar i s'ha d'equilibrar amb professionals retribuïts. Així s'enforteix la missió de l'Església.

Un bisbe d'una diòcesi catalana, al començament del seu pontificat, anuncià a un grup de preveres: «S'acaba l'esquema d'un rector/una parròquia: el futur seran unitats pastorals formades per laics, preveres, religiosos treballant plegats.» Un bon desig que no hauria de quedar en paraules.

Contingut

- 03**
Editorial
- 05**
La setmana
- 06**
Opinió
- 08**
En primer pla
- 12**
Opinió
- 15**
Vida eclesial
- 24**
Reportatge
- 28**
La veu dels pastors
- 30**
Bíblia
- 32**
Litúrgia
- 34**
Espai lectors
- 36**
Cultura
- 46**
Agenda
- 47**
Des del carrer

El Papa visita Loreto

PÀGINA 16

36
Passions

Marià Mullerat, beat

PÀGINA 18

Pasqües Joves

PÀGINA 24

38
Verdaguer i Almera

La setmana en tuits

MIRIAM DIEZ @MIRIAMDIEZ

Observatori Blanquerna de Comunicació, Religió i Cultura

Sense les dones, l'Església està mutilada. Una de les frases que he dit a la Casa de Cultura de Girona, convidada pels Manaies de Girona. Gràcies a tots els qui creieu en una Església inclusiva, justa, fraternal

GIULIA SIVIERO @GLSIVIERO

Periodista

Han dimitit totes les dones de la redacció del mensual de *L'Osservatore Romano*, també Lucetta Scaraffia, parlant de «deslegitimació» i «control masculí» després de les investigacions sobre abusos a religioses i l'explotació de les germanes

JOSEP ÀNGEL SAIZ @BISBESAIZ

Bisbe de Terrassa

El franciscà de Kènia Peter Tabichi ha guanyat el Global Teacher Prize, considerat com el premi Nobel de l'educació. Ensenya ciències i matemàtiques en una zona rural de Kènia, àrida i pobra. Dona la major part del seu salari en suport dels alumnes més necessitats.

IBON PEREZ TV @IBONPEREZTV

Periodista

Molt de sexe sense amor. Moltes festes sense amics i molts missatges de WhatsApp sense missatge. Moltes fotos de moments sense viure el moment, fotos de menjars que es refreden i aliments que no degustem mentre els fotografiem. Sabem el preu de tot, però no el valor de res

Zoom

EDUARD BRUFAU

Peter Tabichi, un franciscà de Kènia, ha rebut el premi com a millor professor del món. Tabichi treballa de docent en una zona rural molt pobra, i ensenya a conrear amb mètodes alternatius, a construir dispositius per a invidents i a treballar per la pau. Els seus alumnes fins i tot han participat en fires científiques internacionals. A la imatge, el religiós en el moment de rebre el guardó.

Escollat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA

Coordinador d'informatius

Reconeixement

L'espai *Xirinacs avui*, sobre la figura, el llegat i el pensament de Lluís Maria Xirinacs (1932-2007), s'ha emès des del 7 de setembre fins a l'1 de febrer en 20 edicions els divendres a les 19.30 h. Els ideals religiosos, democràtics, cívics i pacífics d'aquest home han estat presents de la mà del director de l'espai, Lluís Planas, amic i deixeble del també polític i escolapi, i del presentador, Joan Trias, amb la col·laboració de Fundació Vida Bona. El programa, un cop completat, ha rebut una menció de qualitat al Millor Programa de Ràdio en la 19a edició dels Premis Ràdio Associació.

Els guardons han reconegut professionals com Jordi Basté, Albert Om, Pepe Nieves, Lúcia Heredia i Jaume Serra, així com diversos programes. *Xirinacs avui* ha respost, des de Ràdio Estel, a preguntes actuals a través de la figura d'aquest català, considerat referent per a uns i controvertit per a altres, però que sempre pot dir molt a la societat present i futura. S'hi ha parlat de filosofia, política, economia, valors i espiritualitat, des de la visió d'un home nominat tres vegades al Nobel de la Pau.

L'efemèride de la setmana

8 d'abril del 1973:

mor a Mogins, a la Provença, Pablo Picasso, pintor universal, autor d'un colom, símbol universal de la pau.

JESÚS RENU
Jesuïta

Una cosa és la prudència,
el discerniment i la
ponderació, i una altra,
de ben diferent, és la
dilació i la mandra

PENSANT-HO MILLOR

A mig camí

A mig camí entre el sí i el no. A mig camí entre la fe i l'agnosticisme. A mig camí entre l'amor i la indiferència. A mig camí entre el compromís i el narcisisme. A mig camí entre Tu i jo.

Has intentat tantes vegades sortir d'aquesta situació grisa! De bona voluntat, no te'n manca. Però el que passa és que ho vols tenir tot. T'han acostumat tant a posseir coses, persones, èxits i béns, que voldries fruir sense renunciar, escollir sense deixar, i donar-te guardant-te. Impossible i absurd!

Vius un cop. Cal apostar. Si ho vas retardant, no ho afrontes. Possiblement quan ho vulguis fer hauràs perdut un tros d'ànima. Aquella part més jove, més arriscada, més romàntica, la que crema, la que es dona sense canvi, la que és capaç de situar-se a la frontera del que sembla impossible.

Una cosa és la prudència, el discerniment i la ponderació, i una altra, de ben diferent, és la dilació, la mandra, el quedar-se al llit esperant un dia sense núvols.

A mig camí, ben cert. Per què no intentes moure una cama, fer un petit pas, dir-te de nou: «Avui començo. Vinga, ara!»

Li digueren que passava Jesús de Natzaret.

—Jesús, Fill de David, tingues pietat de mi.

—Què vols que faci per tu?

—Senyor, que hi vegi (Lluc 18,35-43).

UN NOU LLINDAR

La mirada que salva

SEBASTIÀ
TALTAVULL ANGLADA
Bisbe de Mallorca

Fent camí cap a la Pasqua, l'evangeli ens situa en la trajectòria d'entendre el que signifiquen les paraules *misericòrdia* i *perdó*. Contemplant l'actitud de Jesús davant la probable execució d'una dona sorpresa en pecat, és tot el poble qui ha d'escoltar el misericordiós oferiment d'un perdó il·limitat. La desproporció resulta tan gran que sembla impensable poder conciliar la venjança ambiental que es respira amb el perdó que prové de Jesús. Amb això demana una justícia de més qualitat, un amor fet perdó fins a l'extrem.

La mirada de Jesús és una mirada que salva. En altres ocasions s'havia apropiat a un cec de naixement, a un paralític, a deu leprosos, a una samaritana, i això li havia provocat una situació de conflicte, perquè qualsevol gest a favor d'un marginat significava una oposició declarada envers unes tradicions sagrades. Igual que els marginats, Jesús és acusat pels jutges de torn que en nom de la llei alcen les mans carregades de pedres per descarregar-les implacablement sobre la persona pecadora.

Aquesta vegada, Jesús s'apropa a una dona acusada d'adulteri. Però és important que ens fixem amb la

Jesús, que és un home lliure, posa en primer lloc la dignitat humana i la igualtat entre l'home i la dona

mirada. La dels lletrats i fariseus: saturada de ràbia i rancúnia. La de la dona: inundada pel dolor, el penediment i l'ofensa pública.

La de Jesús: plena de proximitat, d'amor misericordiós i perdó. Jesús, que és un home lliure, posa en primer lloc la dignitat humana i la igualtat entre l'home i la dona. Jesús no hi veu una pecadora a condemnar, sinó una dona a estimar, perdonar i salvar. Aquesta és la grandesa de Jesús i la grandesa que se'ns demana a nosaltres a l'hora d'actuar per tal de rehabilitar les persones: desacord total amb el pecat i fermesa per erradicar-lo, però sempre amb la mà estesa al pecador.

Jesús parla clar i en nom de Déu diu el que pensa: «Aquell de vosaltres que no tingui cap pecat que comenci a tirar pedres.» És l'afirmació més contundent que s'ha pogut escoltar contra la pena de mort. La mirada, el gest, el silenci, la interpel·lació, han transformat els cors. Les paraules finals només ajuden al reconeixement de l'amor infinit de Déu, com en el sagrament del Perdó: «Tampoc jo no et condemno. Ves-te'n, i d'ara endavant no pequis més.» El perdó implica la conversió. És el que Jesús demana a canvi.

Religiosos i laics, missió compartida

**Més protagonisme dels laics en la
direcció de les institucions
i la transmissió del carisma**

Jordi Cayetano,
darrere, amb
germans de Sant
Joan de Déu.

Recés del Grup de Diàleg i Pregària de Canet de Mar, amb el caputxí Josep Manuel Vallejo (darrere, al mig).

JORDI CAYETANO
«La clau és que siguem corretja de transmissió del carisma, que ens passem el testimoni els uns als altres»

«El repte era que, en entrar, la persona percebés que no era un centre sociosanitari qualsevol, sinó un centre de Sant Joan de Déu en el qual preval el carisma hospitalari», comenta Jordi Cayetano, que fa tretze anys va assumir la direcció de Sant Joan de Déu Serveis Sociosanitaris d'Esplugues de Llobregat, el primer centre de l'orde de Sant Joan de Déu que s'obria sense comunitat de germans.

La vinculació de Cayetano amb aquest orde de gairebé 500 anys d'història es remunta al 1971. Tenia 18 anys i es disposava a iniciar els estudis d'infermeria a l'Escola d'ATS de Sant Joan de Déu (origen de l'actual Campus Docent), que per primera vegada obria el programa formatiu a persones laiques. «Em va cridar l'atenció la capacitat d'acollida dels germans», recorda Cayetano. «Amb el temps he copsat el sentit profund de l'hospitalitat, valor insígnia de l'orde, basat en quatre pilars: el respecte, la qualitat, l'acollida i l'atenció a la vessant espiritual.»

Després de més de quaranta anys de

trajectòria professional a Sant Joan de Déu, exercint diverses responsabilitats, Jordi Cayetano es va jubilar l'octubre passat als 65 anys, però del que no es pensa jubilar és del seu compromís amb els germans. Tant és així que els mateixos religiosos li diuen «germà Jordi» i el 6 de març passat li van lliurar la Carta de Germandat com a reconeixement a aquesta trajectòria.

«He assumit els valors de l'orde i procuro transmetre'ls», remarca. «La crisi de vocacions religioses fa que les obres s'hagin de portar de manera compartida però, si seguim així, potser al final només ens n'encarregarem els laics.» Per això, «la clau és que siguem corretja de transmissió del carisma de Sant Joan de Déu, que ens passem el testimoni els uns als altres, per tal de mantenir viu l'esperit de l'orde».

Aquesta voluntat de ser corretja de transmissió la comparteix Anna González, membre del Grup de Diàleg i Pregària de Canet de Mar, vinculat al convent dels caputxins d'Arenys de Mar. «Som laics que ens reunim mensualment a les cases per pregar i dialogar sobre un tema», explica. A banda d'aquest compromís, Anna González també col·labora amb el Consell de Laics dels Caputxins del convent de Pompeia de Barcelona. «Ens reunim per elaborar un programa de Vida i Formació, i també organitzem la trobada fraterna anual.»

La seva missió és fer taca d'oli, és a dir, anar transmetent a altres laics el carisma propi dels caputxins, un orde religiós nascut al segle XVI. «Tot el que hem anat aprenent al costat dels frares caputxins ens enriqueix», explica Anna González. Es tracta d'una vivència d'un cristianisme basat en la humilitat, la senzillesa, la saviesa i l'alegria franciscana. «Tant els frares com els laics procurem traspasar la bondat i l'amor de Déu.» Anna González, que és mestra de professió, considera que els laics «hem de prendre més consciència del paper que ens toca fer, ser protagonistes i assumir responsabilitats».

Segons l'informe *L'Església catòlica a Catalunya* (desembre del 2018), actualment hi ha 5.764 religiosos i religioses, amb una mitjana d'edat de 70-75 anys. El futur per a la vida religiosa a Catalunya es presenta desolador pel que fa al nombre d'efectius. D'aquí que els laics i les laiques cada vegada tinguin un

ANNA GONZÁLEZ
«Els laics hem de prendre més consciència del paper que ens toca fer, ser protagonistes i assumir responsabilitats»

DOROTEA CARBÓ
«El sentit d'identitat vol dir que assumeixes en la teva pròpia vida el carisma de la institució religiosa»

paper més protagonista.

«S'ha anat desterrant la idea que els laics i les laiques col·laboren amb nosaltres, per passar a parlar de missió compartida», afirma Màxim Muñoz, claretià i fins al 20 de març president de l'URC (Unió de Religiosos de Catalunya). «S'ha fet un treball molt important a l'hora de formar els laics tant en tasques directives com en el carisma de la institució religiosa, de manera que es puguin mantenir els criteris, els valors i l'esperit d'una obra concreta.»

Diferents graus de compromís

Dorotea Carbó tenia 33 anys quan va esdevenir la primera persona laica en assumir la direcció d'una escola de l'antiga província canònica de Barcelona de la Companyia de les Filles de la Caritat, fundada per sant Vicenç de Paül al segle XVII. El que avui dia es veu com un fet ben normal (en molts claustres de professors ja no hi ha cap religiós), en aquella època, l'any 1996, era vist com un repte complicat. Però és que, a més, Carbó va assumir la direcció de l'Escola Marillac en un temps de canvis en el sistema educatiu.

Actualment forma part, com a cap de Pastoral, de l'equip directiu tant de l'Escola Marillac com de la Fundació

Escola Vicenciana, que aplega els tretze centres educatius corresponents a l'antiga província canònica de Barcelona. Segons ella, si bé l'entrada dels laics a les institucions ha estat conseqüència directa de la manca de vocacions religioses, també ha comportat un canvi de mentalitat i de conscienciació. «Els laics no substituïm ni ajudem els religiosos», aclareix, «sinó que afrontem les funcions que ens encarreguen amb totes les nostres qualitats i competències, des de la nostra opció de vida cristiana laica.»

«A mesura que disminueixen les vocacions religioses, la nostra presència és pràcticament impossible d'assegurar a les institucions», exposa Màxim Muñoz. «Tenim molts laics que col·laboren a les nostres institucions només per motius laborals, però n'hi ha que troben en els carismes religiosos una forma concreta de viure la fe.»

En aquest sentit, Dorotea Carbó exposa diferents graus de compromís: informació (conèixer la història de la institució religiosa), respecte (aprofundir en el carisma) i sentit de pertinença (vinculació comunitària). «L'últim pas és el sentit d'identitat, de manera que assumeixes en la teva pròpia vida el carisma de la institució religiosa.» En el seu cas, «és

Conchi Revuelto impartint un taller als coordinadors de pastoral de les obres educatives de La Salle Catalunya.

Doro Carbó és professora i coordinadora de Pastoral de l'Escola Marillac.

MÀXIM MUÑOZ
«No es treballa prou per incentivar els laics perquè assumeixin la seva responsabilitat, fins i tot com a titulars de les institucions»

l'òptica evangèlica de posar al centre la persona més desvalguda, per donar-li tota la cura i atenció perquè pugui tirar endavant».

Revisió de posicions

En el cas dels Germans de les Escoles Cristianes de La Salle, que enguany commemoren el tricentenari de la mort del fundador, el grau màxim de compromís laical el tenen els associats i associades, que a Catalunya són un total de 48.

De fet, aquesta figura es remunta als mateixos orígens de la institució, al segle XVII, quan el fundador va pensar un projecte educatiu compartit per germans i associats. En el moment actual, ja són dues les obres educatives de La Salle Catalunya (Sant Celoni i Premià de Mar) que no compten amb comunitat de germans, sinó només d'associats.

«La realitat actual ens diu que no és imprescindible la presència de germans perquè hi hagi comunitat», constata Conchi Revuelto, membre de l'Equip de

Pastoral de La Salle Catalunya. Ella no respon al perfil de laica associada, però se sent igualment implicada en el carisma de La Salle basat en el binomi d'educar evangelitzant i evangelitzar educant.

«Tenim la missió de vetllar perquè el carisma estigui present a totes les obres educatives de La Salle», remarca. «En la nostra societat l'evangelització no és fàcil, perquè la religió sembla una cosa del passat, però si hi renunciem, estem renunciant a la nostra identitat.» Revuelto és un dels 1.800 laics i laiques que treballen a La Salle Catalunya. De 25 directors de centres, només 2 són religiosos.

Davant de la crisi de vocacions a la vida religiosa que experimenta Europa occidental, s'esdevenen dos fenòmens: la reestructuració provincial i la revisió de posicions dels mateixos religiosos. «Cal centrar-nos en l'essencial i situar-nos als llocs on el carisma té més sentit», reflexiona Màxim Muñoz. «El volum d'institucions que tenim ha estat possible perquè provenim d'una història anormalment nombrosa de vida religiosa, però ara la capacitat institucional no s'adequa amb la gent que som: ni religiosos, ni sacerdots, ni laics, ni cristians en general.»

D'aquí que, segons el claretà, cal fer un discerniment: «Si realment l'Església considera que és important tenir escoles cristianes i una assistència social i sanitària basada en l'humanisme cristià, haurem de valorar qui és capaç d'assumir-ho.» En aquest sentit, «no es treballa prou per incentivar els laics perquè assumeixin la seva responsabilitat, fins i tot com a titulars de les institucions i amb implicació econòmica». Amb aquesta fórmula de titularitat laica o titularitat compartida, «els religiosos estarem més tranquils, en el sentit que no haurem de gastar tantes energies en la gestió i el manteniment de les institucions».

El futur ens presenta una vida religiosa minoritària, però no per això menys significativa. «La vida religiosa és per a minories», exposa Màxim Muñoz, en referència a un estil de vida a la intempèrie basat en valors contraculturals com la castedat, la pobresa i la vida comunitària. Per això en el futur «l'evangelització no seran grans obres sinó activitats més senzilles, però també més eficaçes».

AGUSTÍ BORRELL

Vicari general del Carmel Descalç

L'Índia és un país immens, que en els darrers temps està experimentant un desenvolupament ràpid a molts nivells. Els càlculs demogràfics més recents indiquen que en ben pocs anys serà el país més poblat de la terra, i superarà fins i tot la seva veïna Xina. Pel que fa a l'economia, també serà aviat un dels més rics del món, si bé una bona part de la població viu encara en condicions molt precàries.

Des del punt de vista religiós, solem associar l'Índia amb l'hinduisme, que és la religió àmpliament majoritària. També hi ha una presència notable de l'islam i d'altres religions com el sikhisme, el budisme o el jainisme. El cristianisme hi és, certament, minoritari, poc més d'un 2%. Tanmateix, això suposa uns 25 milions de persones. En alguns

MIRADA AL MÓN

L'Índia cristiana

estats del sud, com ara Kerala, els cristians són una cinquena part de la població.

Allò que segurament crida l'atenció és la joventut i la vitalitat de les comunitats cristianes de l'Índia. En general, a les celebracions hi ha una nombrosa participació de joves i d'infants, i la mitjana d'edat és decididament més baixa que a les dels nostres països europeus. També és cert que per a la nostra mentalitat il·lustrada i racional resulta sorprenent l'estil més aviat pietós, de to

A les celebracions hi ha una nombrosa participació de joves i d'infants

senzill i popular, que caracteritza la fe dels cristians. Sigui com sigui, és una Església amb un nombre molt alt de preveres, religiosos i religioses (amb moltes congregacions locals) i laics compromesos.

A nosaltres, que vivim en països amb una tradició cristiana llarga i profunda, encara ens costa assumir que ens trobem en un temps de ràpida davallada de la fe i la pràctica cristianes i de pèrdua de rellevància social del cristianisme. L'obertura als qui viuen la nostra fe en altres cultures ens pot ajudar a afrontar el temps present amb una perspectiva diferent. Sens dubte, val la pena estar en contacte amb els cristians d'altres regions del món, per aportar-los la nostra experiència i alhora rebre d'ells un entusiasme renovat en la vivència de la fe.

PUNT DE VISTA

Dinou anys de la Pregària per la Pau

Amb una missa d'acció de gràcies vam finalitzar el 20 de febrer la pregària per la pau a Euskadi i arreu del món després de dinou anys. La missa, de caràcter mensual, es feia cada tercer dimecres a la parròquia de Sant Agustí de Barcelona. Quan vam començar, érem conscients de la impotència humana, però «allò que és impossible als homes és possible a Déu». Eren anys molt durs: ETA matava una vegada i una altra, també a Barcelona. Un dimecres havia estat ensangonat per l'assassinat d'un policia. En una altra ocasió va parti-

Eren anys molt durs: ETA matava una vegada i una altra, també a Barcelona

cipar-hi l'alcalde socialista de Santa Coloma de Gramenet, lamentant l'assassinat del seu amic regidor del PP.

Al començament va ser un èxit: 700 persones quan va presidir l'enyorat cardenal Ricard Maria Carles; altres vegades va presidir Mons. Joan Enric Vives. L'acció no naixia d'un projecte ideològic, era només una iniciativa religiosa, amb un clar judici moral: la condemna de la violència, la recerca de la pau i del bé comú. Demanàvem a Déu saber acollir la pau, «fos quin fos el rostre amb què es presentés». Encara no hem assolit la pau dels cors, continuen moltes ferides obertes. Però s'ha assolit un nivell suficient de normalitat com per veure que Déu ens ha escoltat. Déu escolta.

El nostre gest ben aviat es va ampliar a la pau arreu del món: vam

GIORGIO CHEVALLARD

Comunió i Alliberament

demanar per Colòmbia, l'Iraq, Síria, el Pròxim Orient i altres països; últimament també per Catalunya i Espanya.

La paraula segura dels Papes (sant Joan Pau II, Benet XVI, Francesc) ens ha acompanyat sempre. Podem dir que aquest gest ens ha anat educant en la pau, a poc a poc. No és que tothom tingués el mateix judici polític: cadascú tenia les seves opinions, però reconeixíem la primacia de l'amor i de la pau. La nostra unitat no naixia d'una anàlisi política, només de la consciència de pertànyer a Crist.

Agraïm molt al cardenal Omella el missatge que ens va enviar: «Us agraeixo de tot cor el gest de pau que heu anat fent des del 2000. Us exhorto a continuar resant per la pau.» Seguim...

SABER ESCOLTAR

Creure

Em deia una bona cristiana: «Em sento espiritualment buida. Com si no tingués fe o molt poca.» Jo sé que aquesta persona viu intensament l'amor a Déu.

L'expressió inicial la podrien dir, en certs moments, molts cristians. Pot formar part dels alts i baixos de la vida. El que entra en joc és la nostra mediocritat espiritual i, de vegades, simplement els nostres sentiments. El nostre cor té baixades i pujades. Un batec variant. Tanmateix, tenir una arrítmia no vol dir no tenir cor.

Què ens passa? Que tenim necessitat de madurar el contacte amb el Senyor. La vida espiritual té un acompanyant: Crist. Ell és al nostre costat. És el company de ruta. Cal un pas important: aprendre d'una vegada que no estem mai sols. Per

això, durant diversos moments del dia, hem d'aprendre a parlar interiorment amb Crist.

Viure en Crist i amb Crist és una tasca que dura tota la vida. Creure, tenir fe, és un do diví. Ens fou lliurat gratuïtament en el baptisme. El regal de les virtuts teològals és impressionant! Unes flors que s'han de cultivar. Déu ens regala els seus dons. Li hem de respondre amb la plena seguretat de l'esperança i amb l'amor ardent del que ens ha creat, redimit i santificat.

Els acompanyants espirituals — tots n'hauríem de tenir un— solen insistir en el sentit de la presència de Déu. El Senyor no viu distret —valgui l'expressió— sinó que, joiosament, vetlla per les criatures. La seva mirada amorosa sempre està damunt

JOAN GUITERAS I VILANOVA

Canonge emèrit del Capítol Catedral de Barcelona / secretaria@catedralbcn.org

nostre. Fins i tot en les proves.

Preguntem-nos pel sentit de la presència de Déu. No podem viure distrets. La fe del creient és contacte amb el Senyor. Amb la confiança que un petit té amb la seva mare i el seu pare. Amb el pensament que, durant els actes de cada dia, he de mantenir: Déu m'estima! Fora la por, Déu ens vetlla i estima, és sempre amb nosaltres. Fins i tot, el dia que em sembla que tinc poca fe. No deixem de demanar que mantinguem *in crescendo* el do de la fe. Els regals valuosos s'han de cuidar.

Viure en Crist i amb Crist és una tasca que dura tota la vida

P-J YNARAJA

Capellà del Montanyà
ynaraja@gmail.com

enguany commemorem l'inici del moviment escolta a Vic. Va passar fa 70 anys i desitjo que, els que quedem, ho celebrem.

Observo que es parla de mètode escolta i a mi em sona com allò de Pilates, Marie Kondo, Mètode KAI, etc. No ignoro que Baden-Powell, amb el seu manual *Aids to scouting*, va instruir bé les seves tropes i que, a petició de directors de *college* anglesos, escrivís *Scouting for boys* i el publicà per fascicles. El mètode que descrivia era fruit de la seva experiència amb nois a l'illa de Brownsea. Però, a partir del tercer quadern, va començar a rebre cartes juvenils d'adhesió, així que allò que va imaginar com un mètode pedagògic, es va convertir en moviment juvenil.

Baden-Powell era un militar que va heretar de la seva família una re-

A PROPÒSIT DE...

Escoltes a Vic

ligiositat que no va abandonar mai. El seu pare va pertànyer al Moviment d'Oxford, en el qual també estava implicat el més tard beatificat cardenal J. H. Newman.

El caire cristià de l'escoltisme el va donar el canonge Cornette i, l'espiritualitat, el jesuïta J. Sevin. De la mística en va ser un bon testimoni Guy de Larigaudie. L'esborrany d'un llibre que pensava titular *Etoile au grand large* és un meravellós al·licient de santedat moderna.

No és estrany que en aquest mo-

Baden-Powell era un militar que va heretar de la seva família una religiositat que no va abandonar mai

viment, a més de Guy de Larigaudie, hi van germinar altres persones la santedat de les quals ha estat reconeguda per l'Església. N'apunto tres noms: Odoardo Focherini (maig del 2012), Luis Beltrame (21-10-01) i Marcel Callo (4-10-87). (Entre parèntesis les dates de la beatificació.)

La llavor sembrada a Vic el 4-1-49 va germinar i va donar fruits. Un fred dia hivernal, un escolta d'uns 13 anys, T. Romero, es va jugar la vida per salvar un company que s'ofegava al Ter y el va salvar, sense rebre cap homenatge, que se'l mereixia. L'idealisme tan propi del nostre moviment i la seva capacitat d'estimular uns serveis nous i superiors, ens va inclinar al sacerdoci a tres de nosaltres. M. Junyent, caputxí, va morir, i ara quedem F. Guardia i jo. Els d'aquell temps som fidels a la dita: *Scout un jour, scout toujours*.

SIGNES D'AVUI

Dormir en temps de tribulació

Dos testaments. Dos viatges. Dues tempestes. Dos protagonistes. Dues tripulacions angoixades i preses del pànic que no aconsegueixen controlar l'embarcació sacsejada per grans onatges.

El profeta Jonàs rep com a missió del Senyor anar a Nínive. Ell s'escapa cap a una altra direcció. Puja en un vaixell i en paga el passatge. El vent i la tempesta tenen tanta força que els mariners llencen la càrrega al mar per alleugerir el vaixell. Mentrestant, Jonàs jeu profundament adormit al fons de la nau. Cada tripulant prega al seu déu. La tempesta posa en perill les seves vides.

Jesús, al capvespre, demana als deixebles traspassar a l'altra riba del llac. Una gran tempesta inesperada fa anar de corcoll els pescadors avesats. El temporal encrespa les onades i l'aigua omple l'embarca-

ció. Mentrestant, Jesús dorm a popa amb el cap sobre un coixí. La perícia dels deixebles serveix de poc i s'estavella enfront de l'adversitat de la tempesta.

No hi ha cap més opció que despertar Jonàs. El capità del vaixell ho fa i li diu davant la inconsciència de la situació: «Què fas, tu, dormint? Aixeca't i clama al teu déu! Potser es recordarà de nosaltres, i no morirem.»

Els deixebles de Jesús, pecadors des de la infància, han de confiar en un fuster. La seva perícia no els serveix de res. L'han de des-

Hi ha moments a la vida que Déu sembla que dorm insensible a les nostres angoixes

LLUÍS
SERRA LLANSANA
llserrall@gmail.com

pertar. Hi ha moments a la vida que Déu sembla que dorm insensible a les nostres angoixes mentre estem immersos en grans tribulacions. Cal despertar-lo. El seu crit és una barreja d'amor i d'angoixa: «Mestre, tant se te'n dona, que ens enfonsem?»

Jonàs dorm per fugir de la presència del Senyor. Es desconnecta de la realitat que l'envolta. Els companys de viatge pateixen per les sacsejades de l'onatge. Jonàs es mostra insensible.

Jesús, en canvi, és el fonament i la confiança. Recrimina als deixebles que s'angoixin tant pels esdeveniments externs: «Per què sou tan covards? Encara no teniu fe?»

Fugida enfront de confiança. En els moments procel·losos de la vida de cada persona i de la mateixa Església, torna a plantejar-se el dilema: fugir o confiar.

VICTÒRIA
MOLINS, s.t.j.
viquimolins70@gmail.com

Hem viscut una setmana plena a l'Hospital de campanya de Santa Anna. I el motiu ha estat la mostra de solidaritat dels nostres voluntaris.

La setmana passada us deia que acabava d'arribar amb un SOS d'urgència una mare amb dos fills de 7 i 11 anys amb l'etiqueta de refugiats polítics. La resposta administrativa, però, es troba en espera com a conseqüència del col·lapse produït pel Mobile o l'afluència massiva de turistes que han omplert les places destinades, en altres moments, pel caos urgent dels refugiats. Tres dies d'hostal pagats i... després, al carrer, esperant la cita durant un mes. Què poden fer durant aquests trenta dies amb les maletes i els nens sense diners i al carrer?

FINESTRA A LA VIDA

Solidaritat coordinada

Algú li va indicar l'Hospital de Santa Anna. De moment, el cas s'ha solucionat gràcies a la solidaritat. La família acollidora amb cinc fills petits i esperant el sisè, a més de donar-nos una lliçó, ens han donat també una explicació davant la nostra insistència a denunciar una situació que pertoca resoldre a l'Administració: «Sí —em deia aquesta dona exemplar—, és veritat que pertoca a l'Administració la justícia social, però al poble, als ciutadans ens pertoca saber acollir i acompanyar la gent que ve.»

Des que van arribar, tothom s'hi ha abocat. Una família s'emporta els nens a berenar; una altra, convida la família a visitar llocs de Barcelona; una altra, juga amb els seus fills... Un

exemple de coordinació solidària per tal de fer menys feixuga la situació d'una mare que pateix pel seu futur incert. Almenys, el present és una manifestació d'amor constant.

Fins i tot, un col·legi dels escolapis, a aquestes alçades de curs i amb les dificultats que comporta, s'ha compromès a atendre els nens per tal que no estiguin tant de temps sense escolaritzar. La col·laboració comuna d'uns ciutadans fa veritables miracles d'amor i solidaritat.

Pertoca als ciutadans saber acollir i acompanyar les persones

Vida eclesial

Aquesta setmana el Papa visita el santuari de Loreto, recollim la beatificació de Marià Mullerat, la Sagrada Família es prepara per viure la Setmana Santa i entrevistem Lucetta Scaraffia

Francesc signa a Loreto l'exhortació del Sínode dels Joves

Maria, model de cada vocació

AICA
Loreto

En el marc de la visita al santuari de Loreto, on va signar l'exhortació apostòlica fruit del Sínode dedicat als joves, el papa Francesc va presidir el res de l'Àngelus. En el seu discurs introductori al res marià, el Pontífex va destacar que «els joves que busquen o es pregunten sobre el seu futur poden trobar en Maria l'ajuda per discernir el pla de Déu per a ells mateixos i la força per adherir-s'hi».

Francesc va subratllar que «la jove plena de gràcia continua parlant a les noves generacions, acompanyant cadascú en la recerca de la seva pròpia vocació. (...) En l'Anunciació apareix la dinàmica de la vocació, expressada en els tres moments que van marcar el Sínode: escolta del projecte de la Paraula de Déu, discerniment i decisió».

Segons el Papa, Maria és «model de cada vocació i la inspiradora de tota pastoral vocacional. Penso en Loreto com en un lloc privilegiat on els joves poden venir cercant la seva vocació, a l'escola de Maria! Un pol espiritual al servei de la pastoral vocacional».

Per al Pontífex, «la Casa de Maria és també la casa de la família. En la delicada situació del món actual, la família fonamentada en el matrimoni entre un home i una dona assumeix una importància i una missió essencials. Cal redescobrir el pla traçat per Déu per a la família, referma la seva grandesa i el seu tarannà insubstituïble al servei de la vida i de la societat».

I va afegir: «A la casa de Natzaret Maria va viure la multiplicitat de les relacions familiars com a filla, promesa, esposa i mare. Per això, cada família, en els seus diferents components, troba aquí acollida i inspiració per viure la seva identitat. L'experiència domèstica de la Verge Santa indica que la família i els joves no poden ser dos sectors paral·lels de la pastoral de les nostres comunitats, sinó que han de caminar plegats.»

Sobre l'altar, davant de la imatge de la Verge Negra de Loreto, el Papa va signar l'exhortació apostòlica postsinodal en

forma de carta, com a conclusió del Sínode celebrat al Vaticà l'octubre passat. Viu Crist, esperança nostra és el títol del text original, que es publicarà més endavant.

Es tracta de la segona vegada que se signa una exhortació apostòlica fora del Vaticà. La primera va ser amb Joan Pau II el 1995 quan amb motiu d'un viatge a l'Àfrica es va donar a conèixer l'exhortació. D'altra banda, el Papa va visitar el Capitoli, seu de representació de l'Ajuntament de Roma. En el discurs adreçat a les autoritats, Francesc va subratllar la necessitat de diàleg entre el poder temporal i l'espiritual. Un diàleg que ha de portar a «col·laborar constantment en el respecte mutu». És decisiu que Roma, va prosseguir el Pontífex, «es mantingui a l'alçada de les seves tasques i la seva història», que sàpiga «ser un far de civilització i mestra d'acollida» i que no perdi «la saviesa que es manifesta en la capacitat d'integrar i fer que cadascú se senti plenament implicat en un destí comú».

El Papa va assenyalar que la Santa

PAPA FRANCESC
«La jove plena de gràcia continua parlant a les noves generacions, acompanyant cadascú en la recerca de la seva pròpia vocació»

El Papa va visitar el santuari de Loreto.

Seu vol «col·laborar cada vegada més i millor per al bé de la ciutat, al servei de tothom, especialment dels pobres i desafavorits, per a la cultura de l'encontre i per a una ecologia integral».

Renúncia del cardenal Ezzati

El Papa ha acceptat la renúncia al govern pastoral de l'arxidiòcesi de Santiago de Xile presentada pel cardenal Ricardo Ezzati Andrello, investigat per encobriment d'abusos sexuals. Al seu lloc ha nomenat administrador apostòlic *sede vacante et ad nutum Sanctae Sedis* de l'arxidiòcesi Mons. Celestino Aós Braco, fins ara bisbe de Copiapó.

Sobre la seva renúncia, el cardenal Ezzati ha reiterat que té la consciència «ben tranquil·la i serena». Segons el purpurat, «som part d'una Església humiliada i abatuda, que suplica el Senyor (...). La consciència i el dolor dels pecats i dels crims comesos de part de membres de la comunitat eclesial, en especial de consagrats, ens avergonyeix, i ens sol·licita demanar humil perdó una i mil vegades, i ens estimula a cercar camins de reparació, de conversió i de prevenció».

ESGLÉSIA EN SORTIDA

Valorar la llibertat

El món com és ara no se'ns és donat de forma natural. Tota la nostra organització humana és una construcció, un artifici que, de vegades, ja prenem com a realitat «natural», inamovible, del «sempre ha estat així».

La llibertat religiosa és una conquesta, no és connatural a totes les societats. De fet, només fa setanta-un anys que va aparèixer a la Declaració Universal dels Drets Humans i només en fa quaranta-un que la tenim a l'Estat espanyol. La llibertat de creença és una conquesta que ha donat els seus fruits a casa nostra amb diversos grups de diàleg interreligiós i intercultural.

Però hi ha una realitat crua fora de casa. Segons l'informe del 2019 de l'ONG cristiana Portes Obertes, prop de 245 milions de cristians viuen repartits en 73 països on es pateix persecució. L'any passat 4.305 cristians van ser assassinats per la seva fe i 1.847 esglésies van ser atacades.

No és important que siguin cristians, malgrat que emocionalment ens toca de prop. El valor d'una vida no depèn de cap religió. També podríem esmentar l'atemptat contra musulmans a Nova Zelanda ara fa poc... El que és important és percebre aquesta realitat que tenim a casa com una joia valuosa i fràgil; costosa. La llibertat costa i el diàleg també; sortir del grup on ens emmirallem i preocupar-nos pels assumptes col·lectius que no ens atenyen directament és difícil. La llibertat i el diàleg són tresors. Res no ens assegura que siguem lliures si no pensem audaçment en l'experiència de la llibertat, si no la lluitem, deia Mounier. Apreciem el que tenim i impliquem-nos-hi.

JORDI SÀNCHEZ TORRENTS

Tarragona

Més d'un miler de persones assisteixen a la primera beatificació a la catedral de Tarragona

Beatificat Marià Mullerat, metge, alcalde i màrtir

JOAN BORONAT

Tarragona

Fotos: MCS Arquebisbat de Tarragona

GIOVANNI ANGELO BECCIU

«A la violència va respondre amb el perdó, i a l'odi, amb la caritat»

JAUME PUJOL

«Arribant al final del meu pontificat només ho puc rebre com un regal del Senyor per a vosaltres i per a mi»

Cada 13 d'agost, a partir d'ara, l'Església catòlica honrarà la memòria de Marià Mullerat i Soldevila, inscrit pel Sant Pare en el llibre dels beats. La memòria litúrgica commemora aquell dia de 1936 en què Mullerat va ser immolat per les seves profundes conviccions cristianes, víctima de l'odi a la fe.

Mullerat, servent de Déu, home modèlic, va destacar per una vida exemplar en totes les vessants: com a pare de família, metge i alcalde, amb testimoniatge de fe i apòstol de caritat. D'aquí que la pregària per encomanar-nos a la intercessió del beat Maria Mullerat sigui ben diversa.

Catalunya Cristiana s'ha fet ressò a bastament de la vida, obra i martiri a Arbeca de Marià Mullerat, el primer beat laic d'entre els màrtirs de la persecució religiosa del segle XX i el primer de la història coneguda, beatificat a la catedral de Tarragona.

El dissabte dia 23, més d'un miler de persones van omplir la catedral Metropolitana i Primada de Tarragona, per assistir a la so-

lemne beatificació de Marià Mullerat. Entre els fidels, veïns de Santa Coloma de Queralt, poble natal del màrtir, i també d'Arbeca, on ell va servir com a facultatiu i alcalde. La cerimònia va resultar d'allò més reeixida, emotiva i corprenedora.

L'eucaristia va ser presidida pel cardenal Giovanni Angelo Becciu, prefecte de la Congregació per a les Causes dels Sants, concelebrada per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, metropolità i primat; el cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe emèrit de Barcelona i iniciador de la causa diocesana del procés de beatificació; el cardenal-arquebisbe de Barcelona, Joan Josep Omella, i gairebé la totalitat dels bisbes de les diòcesis amb seu a Catalunya, el bisbe auxiliar de l'arxidiòcesi de Madrid Juan Antonio Martínez Camino i els abats de Poblet i Montserrat i clergat.

El ritu es va iniciar amb la petició de beatificació per part de l'arquebisbe Jaume i la presentació del servent de Déu a càrrec del P. Vito T. Gómez, expostulador ge-

neral de la causa. Seguidament, el representant papal va donar lectura de la carta apostòlica que nomena beat «el pare de família i màrtir Marià Mullerat». Immediatament es va descobrir, enmig de gran solemnitat, la fotografia del nou beat mentre ressonava amb forta emoció el *Victòria, tu regnaràs*. Va ser llavors que, en processó, familiars del beat, acompanyats de palmes i llànties, van portar fins al presbiteri relíquies del màrtir, entre elles un marc amb la creu que Marià Mullerat portava sempre a la butxaca. Hi hagué també un record i pregària pels altres cinc afusellats a Arbeca, juntament amb Mullerat.

En l'homilia el cardenal Becciu va manifestar que Mullerat «a la violència va respondre amb el perdó, i a l'odi, amb la caritat (...). El seu martiri representa per a tots un important estímul que impulsa la comunitat cristiana a revifar la missió eclesial i social, cercant sempre el bé comú, la concòrdia i la pau». Més endavant va afegir que malgrat la persecució de tots els que testimoniaven en aquell temps la fe i les obres de misericòrdia, Mullerat «va continuar desenvolupant, amb esperit evangèlic, la seva missió de metge a favor dels necessitats. A cura del cos dels malalts més greus, associava l'atenció espiritual, preparant-los per rebre els sagraments. Es va convertir així en un autèntic apòstol, que difonia al seu voltant el perfum de la caritat de Crist».

Abans de cloure la cerimònia, l'arquebisbe de Tarragona, Jaume Pujol, va pronunciar unes sentides paraules d'agraïment al papa Francesc, en nom de l'Església diocesana que presideix i de les Esglésies de la Tarraconense. Visiblement emocionat, Mons. Jaume Pujol va dir: «Saludo amb afecte la família del beat i participo del vostre goig. Ara el vostre pare, estimades Adela, Pepita i Montserrat, forma part de la família eclesial en la comunió dels sants.»

L'arquebisbe també va expressar que «aquesta celebració quedarà inscrita en la història d'aquesta catedral metropolitana, però també inscrita en el meu cor. Arribant al final del meu pontificat, només ho puc rebre com un regal del Senyor per a vosaltres i per a mi».

Un cop descoberta la imatge, familiars del beat, amb palmes i llànties, van portar en processó les relíquies.

Monument al poble d'Arbeca, on Marià Mullerat va exercir de metge i alcalde.

JORDI CURCÓ

Arbeca / Text i fotos

Arbeca celebra una missa d'acció de gràcies en honor del beat

L'endemà de la beatificació de l'alcalde i metge d'Arbeca Marià Mullerat, celebrada el matí del dissabte 23 de març a la catedral de Tarragona, i en el mateix dia de l'aniversari del seu naixement (24 de març de 1897) aquest poble de les Garrigues del qual fou alcalde i on exercí com a metge, li dedicà una missa d'acció de gràcies a l'església parroquial de Sant Jaume, plena dels seus convilatans encapçalats per l'actual alcalde Joan Miquel Simó. Van sumar-se a l'emotiva celebració gent vinguda dels pobles propers, com les Borges Blanques, Castellans, Puiggròs i la Floresta. En aquests tres darrers pobles Mullerat també va exercir de metge i en conserven una entranyable record.

La família Mullerat assistí a la celebració en honor del seu pare, avi i oncle, encapçalada per tres de les seves filles: l'Adela, la Montserrat i la Josefina. Es dona la circumstància que la filla gran, la Dolors Mullerat Sans, de «Cal Finet», va morir el 14 de març als 93 anys, i va ser enterrada el 16 a Arbeca.

L'arquebisbe de Tarragona, Jaume Pujol, presidí l'Eucaristia concelebrada per 15 preveres, entre ells el rector de les Borges Blanques, la Floresta i Puiggròs, Mn. Josep Solé. En la seva homilia l'arquebisbe digué que era tot un honor per al poble d'Arbeca i per a la seva parròquia celebrar la beatificació d'un fill seu: «En aquesta església va viure i confirmar la seva fe, va contraure matrimoni i va batejar les seves quatre filles.» Mons.

L'església de Sant Jaume d'Arbeca en la missa en honor del nou beat.

La família de Marià Mullerat amb les seves tres filles l'Adela, la Maria Montserrat i la Josefina.

En la celebració no faltà el record pels altres cinc arbequins que van morir juntament amb el metge Mullerat

Pujol va definir el metge màrtir com «un home just i servidor en el bé públic com a alcalde i d'una gran humanitat com a metge, que es va mantenir fidel a la fe i va professar-la fins al martiri. Sentiu-lo com a amic i germà». Alhora, va qualificar la seva beatificació com un exercici de pau i reconciliació.

En la celebració no faltà el record pels altres cinc arbequins que van morir juntament amb el metge Mullerat: Josep Sans, Llorenç Segarra, Manuel Pont, Joan Gras i Llorenç Vidal. Va concloure amb la veneració del reliquiari del beat Mullerat, on hi ha la creu que portava a la butxaca de l'americana el dia que va morir màrtir quan tenia 39 anys, el 13 d'agost del 1936, al Pla d'Arbeca. Per aquest motiu l'arquebisbe anuncià que la seva festa litúrgica se celebrarà cada any el 13 d'agost, commemoració del dia del seu martiri.

MACIÀ GRAU

Barcelona

Amb motiu de l'arribada de la Setmana Santa, la Sagrada Família prepara cada any una sèrie d'activitats que tenen l'objectiu d'apropar la festivitat a la ciutadania. La il·luminació de la façana de la Passió, el concert de Setmana Santa o les visites temàtiques s'han convertit els darrers anys en una gran atracció pel públic que les veu com una oportunitat per gaudir de la basílica i reviure la passió de Jesucrist mitjançant els grups escultòrics de Josep Maria Subirachs.

Tallers familiars

La primera d'aquestes activitats va començar el cap de setmana del 30 i 31 de març, amb l'inici d'un taller familiar on poden participar tant els adults com els infants. El taller, que és gratuït, durarà fins al 21 d'abril, i està dividit en dues parts molt diferenciades. La primera, dedicada als més grans, consisteix en una visita a la basílica que se centra principalment en la façana de la Passió. La segona, pensada perquè la gaudeixin els nens i nenes de 6 a 12 anys, consta d'un taller de manualitats on poden decorar un ou de Pasqua.

Les sessions comencen a les 10 h del matí i acaben a les 12 h del migdia, amb l'excepció dels diumenges, que es fan mitja hora més tard.

Il·luminació de la façana de la Passió

Una de les activitats més esperades de cada any per aquestes dates és la il·luminació de la façana de la Passió, que combina la projecció de llum, la veu i la música per ajudar la ciutadania a resseguir les estacions del Via Crucis a través dels dotze grups escultòrics de la façana.

Les projeccions es faran els dies 15, 16 i 17 d'abril entre les 20.45 h i les 22 h, tindran una durada de 30 minuts i seran d'entrada lliure.

Concert de Setmana Santa

Un altre dels actes més destacats que s'organitzen durant aquests dies és el concert de Setmana Santa, que se celebra aquest dissabte 6 d'abril. Els músics invitats d'aquest any han estat l'Orquestra Simfònica Camera Musicae, que sota la direcció de Pere Lluís Biosca interpre-

El temple organitza diverses activitats per apropar la festivitat a la ciutadania

La Sagrada Família es prepara per celebrar la Setmana Santa

Basílica de la Sagrada Família

ten el Rèquiem i motets de Maurice Duruflé amb l'acompanyament del Cor Francisc Valls i l'organista Juan de la Rubia.

D'altra banda, la Sagrada Família acollirà també totes les celebracions litúrgiques de Setmana Santa, començant per la missa de Rams, que tindrà lloc el diumenge 14

d'abril a les 12 h. La missa de Dijous Sant es farà el 18 d'abril a les 20 h, i l'endemà es farà la celebració de la mort del Senyor, que començarà a les 19 h. El conjunt d'activitats i el calendari complet de les celebracions es poden consultar la pàgina web de la Sagrada Família: sagradafamilia.org.

**CERTIFICATS MÈDICS
CARNET DE CONDUIR
NÀUTICA I ARMES**

**CENTRE MÈDIC
PLAÇA MOLINA**

DR. RAFAEL SOLANAS ANGLADA

- COTXE, MOTO I CICLOMOTOR
- PSICOTÈCNICS
- LLICÈNCIA D'ARMES
- LABORALS I ESCOLARS
- NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h
Les persones que es presentin amb un exemplar de Catalunya Cristiana tindran un descompte de 10 euros
www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN:

Tel. 932 188 826
Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n
08006 Barcelona

Lucetta Scaraffia, historiadora i periodista

«La dona abusada se sent culpable per “haver temptat” un home de Déu»

CARME MUNTÉ

Segons alguns estudis, 3 de cada 10 religioses al món han patit abusos d'alguna mena per part de sacerdots i bisbes. Després de l'escàndol dels abusos comesos contra nens, ara esclata el de les dones. Una de les veus valentes que no ha dubtat a parlar clar i ben alt per denunciar l'abús i l'encobriment ha estat la de Lucetta Scaraffia, historiadora, periodista i fins al 26 de març, quan va presentar la dimissió, directora de *Donne, Chiesa, Mondo*, l'anomenat suplement femení de *L'Osservatore Romano*.

Quina és l'especificitat dels abusos comesos contra les dones per part d'homes d'Església?

Els abusos han estat comesos sobretot sobre les religioses, més febles socialment, que tenen llaços de dependència, també econòmica, del clergat. Es tracta d'humiliacions que en molts casos s'han arribat a convertir en abusos sexuals, que les religioses es veuen obligades a suportar per part de les pròpies superiors, que temen represàlies del clergat. A més, fins i tot si denuncien, no troben cap resposta, així que l'única via de sortida que tenen és escapar i abandonar la vida religiosa, cosa que no totes volen o poden fer.

Alguns estudis diuen que 3 de

cada 10 religioses han patit abusos d'alguna mena. Li sembla realista aquesta xifra?

Sí, em sembla possible perquè el silenci que sempre ha camuflat aquest comportament ha fet que els abusadors se sentissin més forts, lliures de tota condemna, i que per tant es multipliquessin. El silenci protector no ha fet sinó afavorir la propagació dels abusos.

L'abús contra la dona religiosa posa en relleu una especial vulnerabilitat de la dona a l'Església?

Certament, l'abús té lloc a gran escala només per una condició de vulnerabilitat extrema de les dones, que no són respectades ni escoltades. No se'ls dona mai credibilitat, en el cas dels abusos són les que se senten culpables, o les fan sentir culpables, per «haver temptat» un home de Déu. Les dones no són creïbles ni respectades.

De quina manera hi influeix la

«L'única via de sortida que tenen és escapar i abandonar la vida religiosa, cosa que no totes volen o poden fer»

«Els abusos es produeixen fins i tot en països on les dones són respectades i emancipades»

«Ens arriben històries terribles que ens fan comprendre que la situació és encara més greu»

davant dels abusos?

Sí i no: si les dones nomenades per als càrrecs de responsabilitat són triades per les jerarquies eclesiàstiques més obedients, res no canvia. L'Església s'ha d'obrir a les organitzacions femenines que escullen lliurement les seves dirigents, com ara la Unió Internacional de les Superiores Generals.

Vostè va decidir tractar aquest tema en el suplement que dirigia fins al 26 de març. Li va arribar cap valoració per part dels bisbes, cardenals, del mateix Papa? I per part de les dones?

Per part del clergat només silenci, però ens han arribat missatges d'agraïment per part de religioses d'arreu del món, i tantes històries terribles que ens fan comprendre que la situació és encara més greu.

Al febrer es va celebrar a Roma la cimera antiabusos a infants. Cal una trobada específica sobre els abusos a dones?

Sens dubte, el problema de les dones és diferent i demana un altre tipus de reflexió, que implica la situació de les dones en general i l'avortament, al qual moltes d'aquestes abusades van ser forçades.

Lucetta Scaraffia i l'equip de redacció de «Donne, Chiesa, Mondo» van presentar la dimissió el 26 de març en sentir-se rodejades «d'un clima de desconfiança i deslegitimació progressiva».

«L'Església s'ha d'obrir a les organitzacions femenines que escullen lliurement les seves dirigents»

realitat cultural de cada país?

Certament, la realitat cultural hi influeix molt: en una societat en què les dones no són respectades, és més fàcil per a l'Església callar i encobrir els abusos. I així i tot, testimonis recents han revelat que els abusos es produeixen fins i tot en països on les dones són respectades i emancipades, com ara França.

Qui ha de protegir les religioses?

La protecció ve donada per la possibilitat de denunciar i de trobar suport i justícia. I més en general per un nou respecte per la dona, però no la dona metafòrica, com la «figura» de la mare o de l'Església, sinó la dona concreta, que té moltes coses a dir i que pot ser de gran ajuda per a l'Església en aquests moments de crisi.

Una Església més femenina, amb més presència de dones en llocs de responsabilitat, es protegiria millor

Gran ventall de propostes adreçades a joves i famílies arreu de les diòcesis catalanes

La Pasqua, un moment per compartir

La Pasqua Jove de les Avellanes té una llarga tradició de més de 45 anys.

Com cada any, amb l'arribada de la Setmana Santa, l'Església catalana es prepara per ajudar els joves i les seves famílies a viure l'autèntic sentit d'aquesta celebració, que té el punt àlgid en la Pasqua. Per fer-ho, durant aquests dies s'organitzen arreu de les diòcesis catalanes un conjunt d'activitats i sortides que promouen que es visqui el Tridu Pasqual de forma comunitària, des del Dijous Sant fins al Diumenge de Pasqua, entre el 18 i el 21 d'abril.

Pasqua de les Avellanes

La primera parada ens porta al bisbat d'Urgell, al monestir de Santa Maria de Bellpuig de les Avellanes, on des de fa més de 45 anys els germans maristes organitzen la seva pròpia Pasqua Jove. Aquest esdeveniment, en el qual poden participar joves a partir de 17 anys, està pensat per ajudar-los a reflexionar i a conèixer l'Evangelí d'una manera nova, actual i profunda. L'estada al monestir es basarà en el treball de cinc pilars fonamentals: el temps de silenci, que

permet als joves aturar-se i posar en ordre els sentiments i pensaments; el temps de grup, que els permetrà compartir la vivència i fer activitats que els ajudin a aprofundir en els aspectes de cada dia de la Pasqua; el temps de gresca, que viuran a través de l'animació i els espais de música i d'esbarjo; l'eucaristia, que han preparat diferents grups de Catalunya de manera especial, i la diversitat, que es veurà reflectida en el fet que hi participa gent que prové de diferents parts d'Europa.

Per a tots els que estiguin interessats a participar-hi, és important tenir en compte que les activitats que farà cada jove van en relació amb la seva experiència anterior a la Pasqua de les Avellanes, ja que des del moment de la seva arribada es dividiran en quatre grups. Un d'iniciació, per als que sigui el seu primer any al monestir; un de creixement, per als que hi van per segon any; un

d'aprofundiment, per als que hi vagin per tercera vegada, i un que s'anomena «camí i Emmaús», que està pensat per als joves que ja fa més de cinc anys que hi participen.

Com han explicat els organitzadors, el lema d'enguany és «Amb Crist, despertem a la Vida!», una frase per fer èmfasi en la paraula «despertem», que fa referència a la dimensió col·lectiva de la revolució de Jesús de Natzaret.

Tant el calendari complet de les activitats com les inscripcions per participar-hi es poden trobar a la pàgina web dels maristes: maristes.cat.

Pasqua Familiar de Vic

A Vic, s'organitza una Pasqua Familiar i d'Adults de llarga tradició oberta a tothom, que es va crear per oferir una «intensa experiència de fe entorn la celebració joiosa de la Pasqua». Aquest esdeveniment, que compta amb la participació dels missioners claretians, és una gran oportunitat per a les famílies que volen destinar un temps específic a la formació cristiana i en valors per als seus fills.

Els participants s'allotgen al Seminari de Vic, on tenen l'oportunitat de compartir algunes activitats amb els nois i noies de la Pasqua Jove que organitzen els mateixos claretians. La temàtica escollida per a aquest any és «La joia de

servir», un lema que ja fa setmanes que els organitzadors treballen.

Les inscripcions a aquesta Pasqua es poden fer al correu pasquafamiliarvic@gmail.com o la pàgina web de l'esdeveniment: pasquafamiliar.blogspot.com.

Pasqua Jove Claver

Del bisbat de Vic passem al de Lleida, on cada any se celebra la tradicional Pasqua Jove Claver, que organitzen els Jesuïtes de Catalunya al col·legi Claver de Raimat. Aquesta Pasqua està pensada perquè hi participin tant els joves en edat escolar (16 a 18 anys) com els més grans, que de manera conjunta tindran l'oportunitat de gaudir d'una experiència personal i comunitària de la Pasqua.

De totes les activitats que han preparat els organitzadors per a aquest any destaquen els tallers bíblics, que estan pensats per introduir-se en el sentit de la Pasqua a través del silenci, la pregària i el servei. De la mateixa manera que es fa a la Pasqua de les Avellanès, els tallers estan adaptats a les necessitats i al recorregut de cada jove, que pot triar entre dos tallers: el primer, fet a l'estil de sant Ignasi, està pensat per a aquelles persones que més es vulguin afectar, ja que comença el 16 d'abril, i es farà a l'estil dels Exercicis Espirituals. El segon, també pensat per a joves que ja han

Els claretians organitzen cada any una Pasqua jove i per a famílies.

Les pasqües joves són una oportunitat per reviure i acompanyar els últims dies de Jesús.

tingut alguna experiència en pasqües anteriors, comença el 18 d'abril.

Aquells que sigui el seu primer any, poden participar en els coneguts com grups MAG+S, que consisteixen en diverses dinàmiques grupals i estones personals dedicades a aprofundir en l'experiència de la Pasqua. Les inscripcions i tota la informació es pot consultar a la pàgina web magis.cat, o bé enviant un correu a pasqua@magis.cat.

Pasqua Jove de La Salle Catalunya

La Pasqua Jove que organitza La Salle de Catalunya té una tradició de gairebé 40 anys, des del moment que La Salle Manresa va organitzar la primera el curs 1978-79. Als seus inicis hi participaven els alumnes i els exalumnes dels Centres Educatius, tot i que amb el pas dels anys es va anar obrint a tots els grups juvenils lasal·lians de temps de lleure i als esplais al voltant de l'associació Joves La Salle Catalunya i l'Equip de Pastoral.

Una de les particularitats d'aquesta Pasqua Jove que la diferencia de les anteriors és la seva àmplia oferta, que permet que hi participin des dels nens i nenes de 3r de Primària fins als joves de 18 anys.

La Pasqua Grogga, pensada per a nens i nenes de 3r a 5è de Primària,

té un eix d'animació que ajuda els més menuts a aprendre a través de les paràboles de Jesús. La Pasqua Blava s'ofereix als infants de 6è de Primària a 2n d'ESO, i està centrada en la Passió.

D'altra banda, els adolescents de 3r d'ESO i 1r de BAT gaudeixen d'una ruta pel camí de ronda de la costa Brava, on aprenen a viure l'experiència de la Setmana Santa des de l'austeritat i el servei, sempre seguint un paral·lelisme amb els valors evangèlics. Per últim, els més grans viatjaran a França, on participaran a la Pasqua de Taizé.

La resta de la informació es pot consultar al germà Javi Núñez, un dels organitzadors: pastoral@lasalle.cat.

Pasqua Jove del bisbat de Tortosa

Al bisbat de Tortosa, cada any la Delegació de Pastoral Juvenil organitza una trobada per a adolescents i joves a partir de 13 anys per «reviure i acompanyar els últims dies de Jesús de Natzaret». Els participants hi troben temps per pregar i per trobar-se amb ells mateixos, a més de conèixer i fer nous amics en un entorn idíl·lic com és el d'Arnes i Horta de Sant Joan.

La inscripció està oberta fins a l'11 d'abril, i es pot fer a la pàgina web elpoudesicar.com o bé enviant un correu a joves@bisbattortosa.org.

**JAUME
PUJOL BALCELLS**
Arquebisbe de Tarragona i Primat

ALS QUATRE VENTS

Moisès, l'amic de Déu

Una de les pel·lícules que va marcar, al final dels anys cinquanta, la meua generació va ser *Els Deu Manaments*. Durava tres hores i mitja i presentava grans multituds, sobre les quals destacava el personatge de Moisès, encarnat per Charlton Heston, amb tota la seva grandiositat única.

Moisès, que va rebre de Déu el decàleg, és el protagonista principal de l'Èxode, segon llibre de la Bíblia després del Gènesi, i a ell em refereixo avui en aquesta sèrie de consideracions sobre la Bíblia, un llibre que dona raó de la nostra fe.

Entre el segle XV i el XIII abans de Crist va viure aquest patriarca cridat per Déu a alliberar els hebreus de les mans del faraó d'Egipte i conduir-los, a través d'un èxode de quaranta anys pel desert, fins a la terra promesa.

És un personatge irreplicable i la seva vida és certament de pel·lícula, des de la seva supervivència quan, acabat de néixer, va ser decretada la mort dels fills mascles dels hebreus, fins a la seva mort a la vista de la plana de Jericó que no va arribar a trepitjar. Però hi ha alguns trets en ell que poden inspirar la nostra conducta.

Moisès se sent responsable del seu poble sofrent que havia caigut sota l'esclavatge d'un «nou rei que no havia conegut Josep» (Ex 1,8). És una lliçó que hem d'aprendre: hem de sentir-nos interpel·lats pels

que pateixen al nostre costat, sigui per injustícies, per una situació de pobresa, malaltia o soledat.

Un altre ensenyament mosaic: deixar-se guiar per Déu. És ell qui ha de marcar el full de ruta de la nostra vida. De la seva mà vindrà l'atenció a les nostres necessitats, com quan va proveir d'aliment el poble famolenc mitjançant el manà, que cobria cada dia el terra com si fos una capa de rosada (cf. Ex 16,11-36). El manà per a nosaltres és l'eucaristia, aliment espiritual per excel·lència.

Finalment, Moisès és també model de pregària. Després de l'episodi de l'esbarzer que crema, el seu tracte amb Déu, diu l'Èxode, és «com un home parla amb un altre» (33,11). Davant el Senyor es mostra humil i sincer, li parla amb respecte i una confiança que commou. En el verset 4,10 li objecta: «Jo no sé parlar. No n'he sabut mai [...]. No em surten les paraules.» I en el verset 13 Moisès, espantat davant l'encàrrec que Déu li fa, li diu: «T'ho suplico, Senyor, envia-hi algú altre.»

És una cosa que també ens pot succeir en la circumstància en què ens trobem: sentir que Déu ens crida i demanar-li: digueu-ho a un altre. Moisès parla a Déu amb una confiança d'amic, però se sotmet a la seva voluntat sabent que quan algú és elegit per a una missió, Déu li dona les gràcies necessàries per exercir-la.

CARTA DOMINICAL

JOAN JOSEP
OMELLA OMELLA
Cardenal arquebisbe de Barcelona

L'escalf de la llar

La Tània fugia del seu país quan va arribar a Catalunya. A Barcelona li van rellogar una habitació, després ella va llogar el seu llit i va haver de passar sis mesos en un sofà. Des d'aquest moment va viure un èxode d'habitació en habitació en pisos rellogats, fins a tretze mudances els dos darrers anys. La Tània té una filla de dos anys. Totes dues pateixen la inestabilitat i la inseguretat on viuen.

L'Alba viu actualment en un pis de 55m² a Barcelona, que comparteix amb deu persones més. És a dir, hi ha onze persones en només dues habitacions. La manca d'espai i el soroll constant fan molt difícil que els cinc menors que hi viuen puguin jugar o concentrar-se per fer els deures. L'Alba té un neguit constant, està irritable, trista, sense ganes de fer res, superada per la situació. Ella i els seus fills estan exposats a molts problemes de salut, com totes les persones que viuen en habitatges que no compleixen les condicions mínimes d'habitabilitat.

Aquests dos testimonis, extrets de l'informe anual «La llar és la clau» de Càritas diocesana de Barcelona, són només dos exemples de persones que malviuen en habitatges que no podem considerar una llar. La llar ens dona escalfor, és un lloc on ens sentim segurs, on podem edificar-nos com a persones i desenvolupar el nostre projecte familiar. És un espai d'intimitat, de proximitat, de companyonia, de confiança i de protecció. Ens dona aixopluc i alhora és un lloc on podem descansar, recuperar forces, mirar la vida, planificar, somiar... És gràcies a la llar que podem arrelar-nos al nostre entorn, a la nostra comunitat i a la societat.

Com pot ser, doncs, que hi hagi persones a la nostra societat que, com la Tània i l'Alba, no puguin tenir una llar digna? Molt a prop tenim germans que viuen amuntegats en habitacions rellogades, exposats que els facin fora d'un dia per l'altre sense cap motiu, perso-

nes que viuen en infrahabitatges: amb humitats, amb instal·lacions elèctriques deficientes, sense calefacció a l'hivern... Maria i Josep també es van trobar moltes portes tancades i no tenien a on anar.

La família que viu en amor és la bona terra on germina la llavor que Déu ha sembrat en els nostres cors. Però és molt difícil tirar endavant una família sense una llar. Per això gaudir d'un habitatge digne i adequat és un dret que recull l'article 25 de la Declaració Universal de Drets Humans i també l'article 47 de la Constitució Espanyola. Tenir una llar és fonamental, és la porta per accedir a l'educació, la sanitat o la ciutadania. Ara que estem immersos en un intens cicle electoral, voldria dirigir-me als nostres polítics per demanar-los que no s'oblidin d'aquest tema.

Benvolguts germans, fem que, entre tots, aquest problema no quedi a l'ombra. Avancem junts cap a una comunitat més fraterna i més solidària.

COMENTARI DE LA PARAULA

Sortí el difunt, lligats els peus i les mans amb benes i la seva cara embolcada amb un sudari

Basant-se en tres personatges reals, Marta, Maria i Llätzer, l'autor ens delinea les tres notes que defineixen la comunitat íntima de Jesús: esperit de servei, amor i germanor. De Llätzer diu repetidament que era el seu amic i que l'estimava i sovint constata l'afecte profund que Jesús sentia per cada un d'ells. La mort, però, s'havia fet present en un dels seus membres, cosa que els havia afectat dolorosament tots plegats.

La seva mort havia causat en Jesús una gran aflicció: es contorbà en l'esperit, commogut profundament, i va plorar. Tanmateix, de la situació Jesús en treu profit per impartir-los una lliçó sobre el sentit de la mort. Com a bons jueus, creien que la resurrecció estava reservada per al dia del Judici. Jesús vol que experimentin que la mort no és un final, que la vida continua després de la mort. És el resultat del diàleg que entaula, primerament, amb Marta quan li diu: «Sé que ressuscitarà en la resurrecció, en el darrer dia» i Jesús li respon: «Jo soc la resurrecció i la vida: el qui creu en mi, encara que mori, viurà; i tot aquell qui viu i creu en mi, no morirà mai més», i tot seguit, amb Maria, que li repeteix el que ja li havia retret la seva germana: «Senyor, si haguessis estat aquí, el meu germà no hauria mort.» Jesús, commogut en el seu interior, es dirigeix al sepulcre. Era

GLÒRIA MONÉS

una cova i una llosa estava posada al damunt. Els ordena que treguin la llosa, la que ells mateixos havien posat, creient en la definitivitat de la mort. Quan hagueren alçat la llosa, també Jesús alçà els ulls enlaire, donant gràcies al Pare perquè l'havia escoltat, i ordena amb veu poderosa: «¡Llätzer, surt fora!» Sorpren que «sortí el difunt, lligats els peus i les mans amb benes i la seva cara embolcada amb un sudari», com una mòmia. La darrera ordre de Jesús desfà l'enigma: «Deslligueu-lo i deixeu que se'n vagi»: la comunitat l'ha de deslligar dels vincles afectius amb què el retenien, perquè ell faci el seu camí.

JOSEP RIUS-CAMPS
Teòleg i biblista / riuscamps@yahoo.es

CONSULTORI BÍBLIC

IGNASI RICART
Claretia i biblista

Quina relació hi ha entre el relat del Sant Sopar i el de la Passió?

La Passió de Jesús ocupa un lloc únic a tots els evangelis: cap a ella fan cap tots quatre relats. Hom ha dit que els evangelis han estat escrits a la llum de la resurrecció, però cal afegir que estan també escrits al peu de la creu, però per tal de no oblidar-la. Jesús és el Senyor ressuscitat i glorificat, però el Senyor ressuscitat és el crucificat. Els testimonis més antics sobre la Passió de Jesús són les dues confessions de fe transmises per Pau a l'església de Corint: 1Co 11,23-24 i 15,3-7. La posició de Jesús pel que fa a la Lleï i el Temple fa que sàpiga que té les hores comptades. Però no pensa a amagar-se o fugir. El que fa és organitzar un sopar especial de comiat. Vol viure el comiat conscient de la seva mort imminent: vol compartir amb els seus la seva confiança total amb el Pare fins en aquella hora. Els vol preparar a fi que la seva execució no els enfonsi en la tristor pensant en què se'n farà, del Regne de Déu, sense Jesús o què han de fer els seus seguidors.

Al sopar Jesús encomana als seus deixebles la seva esperança, tot partint el pa (fracció del pa, eucaristia). Obsequiant-los amb el tros de pa, Jesús els fa arribar la benedicció de Déu: «Això és el meu cos. Jo soc aquest pa. Vegeu-me en aquests trossos lliurant-me fins al final, per fer-vos arribar la benedicció del Regne de Déu.» Cap al final del sopar, Jesús convida els deixebles a compartir la «copa de salvació» beneïda per ell: «Aquesta copa és l'Aliança en la meva sang.» La creu de Jesús obrirà un futur nou per a tothom.

PER A CONSULTES:
REDACCIO@CATALUNYACRISTIANA.CAT

Diumenge V de Quaresma

Lectura primera

Ez 37,12-14

Us infondré el meu esperit i recobrareu la vida

Lectura de la profecia d'Ezequiel:

Això diu el Senyor Déu: «Mira, poble meu, jo obriré els vostres sepulcres, us en faré sortir i us faré entrar en el territori d'Israel. Llavors, poble meu, quan obriré els vostres sepulcres i us en faré sortir, sabreu que jo soc el Senyor. Us infondré el meu esperit i recobrareu la vida, i us deixaré en el vostre territori. Llavors sabreu que jo, el Senyor, ho he anunciat i ho he complert.» Diu el Senyor Déu.

Vers abans de l'evangeli

Jn 11,25a-26

Jo soc la resurrecció i la vida, diu el Senyor; els qui creuen en mi, no moriran mai més

Evangeli

Jn 11,1-45

Jo soc la resurrecció i la vida

Lectura de l'Evangeli segons sant Joan:

En aquell temps, [...] Les dues germanes enviaren a dir a Jesús: «Senyor, aquell que estimeu està malalt.» Jesús, en sentir això, digué: «Aquesta malaltia no és mortal; és per a donar glòria a Déu: el Fill de Déu en serà glorificat.» Jesús estimava Marta i la seva germana i Llätzer. Després de rebre la notícia de la malaltia, es quedà encara dos dies al lloc on era. Després, passats aquests dies, digué als deixebles: «Tornem a Judea.» [...] Quan Jesús arribà, ja feia quatre dies que Llätzer era al sepulcre. [...] Marta,

Salm responsorial

129

Des de l'abisme us crido, Senyor. Escolteu el meu clam. Estigueu atent, escolteu aquest clam que us suplica.

R. Són del Senyor l'amor fidel i la redempció generosa.

Si tinguéssiu en compte les culpes, qui es podria sostenir? Però és molt vostre perdonar, i això ens infon respecte. **R.**

Confio en la paraula del Senyor. La meva ànima hi confia. Espera el Senyor la meva ànima, més que els sentinelles el matí. **R.**

Que esperin el matí els sentinelles! Israel espera el Senyor, perquè són del Senyor l'amor fidel i la redempció generosa. És ells qui redimeix Israel de totes les seves culpes. **R.**

quan va saber que Jesús arribava, sortí a rebre'l. Maria es quedà a casa. Marta digué a Jesús: «Senyor, si haguéssiu estat aquí, el meu germà no s'hauria mort. Però fins i tot ara jo sé que Déu us concedirà tot el que li demaneu.» Jesús li diu: «El teu germà ressuscitarà.» Marta li respon: «Ja sé que ressuscitarà quan tothom ressusciti el darrer dia.» Li diu Jesús: «Jo soc la resurrecció i la vida. Els qui creuen en mi, encara que morin, viuran, i tots els qui viuen i creuen en mi, no moriran mai més. Ho creus, això?» Ell li diu: «Sí, Senyor: Jo crec que vós sou el Messies, el Fill de Déu que havia de venir al món.» [...] Jesús [...] es commogué profundament i es contorbà. Llavors preguntà: «On l'heu posat?» Li diuen: «Veniu a veure-ho, Senyor.» A Jesús se li negaren els ulls. Els jueus deien: «Mireu com l'estimava.» Altres deien: «Aquest home que obrí els ulls al cec, no hau-

Lectura segona

Rm 8,8-11

L'Esperit d'aquell que va ressuscitar Jesús d'entre els morts, habita en vosaltres

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma:

Germans, els qui viuen d'acord amb les mires naturals no poden agradar a Déu. Però vosaltres no viviu segons les mires naturals sinó segons les de l'esperit, perquè l'Esperit de Déu habita en vosaltres, i si algú de vosaltres no tingués l'Esperit de Crist, no seria de Crist. Però si Crist està en vosaltres, encara que el cos hagi de morir per culpa del pecat, com que sou justos, l'Esperit és la vostra vida. I si habita en vosaltres l'Esperit d'aquell que va ressuscitar Jesús d'entre els morts, també, gràcies al seu Esperit que habita en vosaltres, aquell que va ressuscitar el Crist d'entre els morts donarà la vida als vostres cossos mortals.

ria pogut fer que Llätzer no morís?» Jesús, commogut altra vegada, arribà on era el sepulcre. Era una cova tancada amb una llosa. Jesús digué: «Traieu la llosa.» Marta, la germana del difunt, diu a Jesús: «Senyor, ja es descompon; fa quatre dies que és mort.» Li respon Jesús: «No t'he dit que si creus veuràs la glòria de Déu?» Llavors van treure la llosa. Després Jesús alçà els ulls al cel i digué: «Pare, us dono gràcies perquè m'heu escoltat. Ja sé que sempre m'escolteu, però dic això perquè ho sàpiga la gent que em rodeja i creguin que sou vós qui m'heu enviat.» Havent dit això cridà fort: «Llätzer, vine a fora.» I el mort sortí. Tenia els peus i les mans lligats amb les benes d'amortallar i la cara lligada amb un mocador. Jesús els diu: «Deslligueu-lo i deixeu-lo caminar.» Molts dels jueus que havien vingut a casa de Maria i veieren el que va fer Jesús, cregueren en ell.

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC C; FERIAL I)

TEMPS DE
QUARESMA

(SALTERI: SETMANA 5)

Abril

7. DIUMENGE

Diumenge V de Quaresma, Morat.
Lectures: Ezequiel 37,12-14 / Salm 129 / Romans 8,8-11 / Joan 11,1-45
SANTORAL: Epifani, b.; Germà, monjo; Joan Baptista de La Salle, prev. i fund.

8. DILLUNS

Fèria, Morat. Lectures: Daniel 13,1-9.15-17.19-30.33-62 / Salm 22 / Joan 8,12-20
SANTORAL: Joan d'Organyà, monjo; Macària, vg.

9. DIMARTS

Fèria, Morat. Lectures: Nombres 21,4-9 / Salm 101 / Juan 8,21-30
SANTORAL: Marcel, b.; Maria de Cleofàs.

10. DIMECRES

Fèria, Morat. Lectures: Daniel 3,14-

20.91-92.95 / Salm Daniel 3,52-56 / Joan 8,31-42

SANTORAL: Dimes; Ezequiel, prof.; Terenci, mr.

11. DIJOUS

Fèria, Morat. Lectures: Gènesi 17,3-9 / Salm 104 / Joan 8,51-59. O bé: Sant Estanislau (ML), Blanc.
SANTORAL: Isaac, monjo.

12. DIVENDRES

Fèria, Morat. Lectures: Jeremies 20,10-13 / Salm 17 / Joan 10,31-42
SANTORAL: Damià, b.; Juli I, p.; Visia, vg. i mr.

13. DISSABTE

Fèria, Morat. Lectures: Ezequiel 37,21-28 / Salm Jeremies 31,10-13 / Joan 11,45-56
SANTORAL: Agatònica, mr.; Hermenegild, mr.; Martí I, p. i mr.

El Sant 11 ABRIL

Sant Estanislau

En una societat plenament cristiana, l'Església corre el perill de corrompre's. El poder polític sovint la vol comprar per sotmetre-la a la seva voluntat, però sempre hi ha hagut grans personalitats eclesiàstiques que han posat per damunt de tot la fidelitat a Crist. Una d'elles és sant Estanislau, bisbe de Cracòvia (c. 1030 - 1079).

Estanislau pertanyia a l'aristocràcia polonesa i va estudiar primer a la seva terra i més tard a París. Quan els seus pares van morir va repartir els béns entre els pobres i es va fer capellà. Va destacar com a predicador, director espiritual i autor de miracles, i finalment va ser nomenat bisbe de Cracòvia. Des d'aquest ministeri sant Estanislau va criticar durament el rei, Boleslau, a qui va acusar de dur una vida dissoluta, perpetrar crims de guerra i apropiar-se de terres de l'Església. El nostre sant va acabar excomunicant el monarca, i com a venjança el rei en persona el va matar en plena missa. L'assassinat va commoure tot Polònia i ben aviat el poble el va considerar sant. Va ser canonitzat per Innocenci IV el 1253.

Via Crucis (Camí de la Creu)

CONSOL MUÑOZ
Superiora general de les
Franciscanes Missioneres

El Via Crucis és una devoció centrada en els misteris dolorosos de Jesús, que es mediten i contemplen caminant i aturant-se en 14 estacions, amb les quals revivim els esdeveniments més notables del Senyor, en el seu Camí de la Creu fins al Calvari.

La difusió de l'exercici del Via Crucis està molt vinculada a l'orde franciscà, ja que va ser el franciscà sant Lleonard de Porto Maurizio qui el va propagar. En una exhortació sobre el Via Crucis diu: «En veritat, representant-nos vivament al cap les escenes doloroses que va recórrer el Fill de Déu en la Passió, com si es gravessin al fons de l'ànima, amb prou feines hi pot haver algú que no avorreixi per sempre la lletjor del pecat davant d'una irradiació tan lluminosa. No seria poc que, almenys, davant de les adversitats de la vida, tan freqüents, se sabés afrontar-les amb generositat d'ànim, veient-lo patir a ell.»

Com ja s'ha dit, el Via Crucis consta de 14 estacions, cadascuna de les quals mostra un pas de la Passió del Senyor. En aquest exercici pietós, podem dir que les estacions es componen d'un nucli central, expressat en un paisatge de l'Evangeli o bé pres de la devota tradició cristiana, que presenta, per a la contemplació, un dels moments importants de la Passió de Jesús. A continuació, pot seguir una meditació silenciosa. També les estacions poden anar precedides i seguides de diverses pregàries, segons els costums i tradicions de les comunitats

cristianes. I mentre es va d'una estació a l'altra, se solen introduir cants adequats.

El P. Antonio Izquierdo va escriure: «Queda clar que el Via Crucis de Crist és un camí que continua en el Via Crucis del cristià. Allà on hi ha un cristià que pateix, allà viu amb el Crucificat una de les estacions del Via Crucis. Si és condemnat a mort injustament, reviurà amb Crist la primera estació. Si és traït per un amic, aprèn a sentir el que Crist va sentir en ser traït per Judes o per Pere. Si s'enfonsa sota el pes del dolor, està acompanyant Crist en les tres caigudes camí del Calvari. Si en la tribulació i el dolor algú l'ajuda i el consola, fa reviure en la història les figures de Maria, el Cirineu i la Verònica, de les pietoses dones de Jerusalem, que amb la seva presència i sol·licitud amorosa van alleujar el dur camí del Condemnat cap al Calvari. Si és despullat de la seva dignitat de manera inhumana i brutal, està reflectint en si mateix el despullament del Natzarè. Si mor per confessar la fe, està encarnant la mort de Crist, que confessa la seva obediència plena a la voluntat del Pare» (*L'Osservatore Romano*, 8 març 2002).

la Trobada del Projecte Raquel a Catalunya

TERESA LAMARCA

Ha tingut lloc la 1a Trobada del Projecte Raquel a Catalunya per intercanviar entre les delegacions de les diòcesis de Terrassa, Sant Feliu, Tarragona, Solsona i Barcelona, experiències, treballs, dificultats i alegries.

Després d'una pregària el consiliari del Projecte Raquel de Barcelona va mostrar «el regal» d'«acompanyar i aconsellar» les persones ferides per l'avortament voluntari i les «llums que se'ns donen per transitar pel Projecte Raquel», assenyalant que el «protagonista principal sempre és l'Esperit Sant» i nosaltres simples instruments.

Es va llegir el testimoni d'una jove a la qual dos avortaments li havien destrossat la vida personal i familiar. Ella mirava d'enterrar en el més profund del seu ésser el dolor i la culpabilitat que sentia, i omplir l'immens buit amb reiki, tarot, nova era... El Senyor li va tocar el cor i va iniciar un veritable canvi de vida. Amb el Projecte Raquel va trobar la pau i el consol.

Una altra dona, en un vídeo, explicava la seva vida després

de l'avortament, 25 anys plens de dolor, depressions, intens de suïcidi i tota classe de desordres. En el Projecte Raquel la misericòrdia divina va guarir les seves ferides profundes i li va tornar la pau a l'ànima.

Finalment, les delegacions de cada diòcesi van exposar experiències, confirmant totes que el Projecte Raquel és una obra del Senyor, un miracle de guarició i conversió de tantes persones ferides per l'avortament provocat. Tots, amb el suport de la pregària i la misericòrdia de Déu, estem a punt per atendre d'una manera individualitzada, confidencial i gratuïta tots els que ho necessitin.

Projecte Raquel és un miracle de guarició i conversió de tantes persones ferides per l'avortament provocat

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES SOBRE DOCTRINA I MORAL

pel Dr. Joan Antoni Mateo

Cristians i musulmans

M'agradaria que assenyali els principals punts de contacte i les diferències entre aquestes dues religions. Com podem col·laborar seguint l'exemple proposat pel papa Francesc?

El papa sant Joan Pau II en la seva històrica visita a Damasc assenyalava que l'ésser humà és una criatura espiritual, cridada a reconèixer i respectar l'absoluta prioritat de Déu sobre totes les coses i que cristians i musulmans estem d'acord que la trobada amb Déu en la pregària és l'aliment necessari de les nostres ànimes. També al llibre *Creuant el llindar de l'esperança* (1994), deia que «gràcies al seu monoteisme, els creients d'Al·là ens són particularment propers» i reconeixia que «no es pot deixar d'admirar la seva fidelitat a la pregària». Ens uneix, doncs, un sentit profund de la transcendència de Déu i de la nostra dependència d'Ell, cosa que no és pas poc en les circumstàncies actuals. Amb tot, el mateix Papa, expressava la seva opinió sobre grans diferències: l'islamisme no és una religió de redempció. En ell no hi ha lloc per a la Creu i la Resurrecció. Jesús s'hi esmenta, però només com a profeta preparador de l'últim profeta, Mahoma. Reconeixia que al Déu de l'Alcorà se li donen uns noms que estan entre els més bells que coneix el llenguatge humà, però, en definitiva, és un Déu que està fora del món, un Déu que és només Majestat, mai l'Emmanuel, Déu-amb-nosaltres. Per això, no només la teologia, sinó també l'antropologia de l'islam, estan molt lluny de la cristiana. Amb tot, podem cooperar en molts àmbits: en la lluita per la justícia i la fraternitat, com ha animat el papa Francesc, a mantenir viu el sentit de Déu en una societat agnòstica i atea i, també en la defensa de la família i la vida. Un bon amic, diplomàtic de la Santa Seu, em deia que en trobades i fòrums internacionals sobre la família, els únics que es posicionaven clarament amb la postura cristiana eren els països musulmans. Finalment, li diria que la seva pràctica assídua de la pregària enfront de tants cristians que a penes resen i practiquen el culte més elemental és exemplar.

PER ENVIAR CONSULTES AL DR. MATEO:

elconsultori@hotmail.com

Ap. de correus 121-25620 Tremp (Lleida).

Postals des d'Andalusia

«Crits en la Quaresma»

Els creients cristians continuem vivint la Quaresma —temps de gràcia, de llums noves, de conversió a Déu—, a la recerca d'una resurrecció permanent, ara, a l'escenari de la història i, en diferit, en la meta-història. Serà bo escoltar uns quants «crits quaresmals» a les nostres consciències lliures.

—El crit del papa Francesc, comentant la segona carta de Pau, als corintis: «Hem de ser conscients que som fang, febles, pecadors. Sense el poder de Déu, no podem anar endavant.»

El crit de Carles de Foucauld, l'home que va triar la soledat del Sàhara per ser més a prop de Déu i dels tuaregs: «Déu meu, tot calla, tot dorm, soc aquí als teus peus.»

—El crit del cardenal Joan Josep Omella, amb aquesta invitació urgent: «Treballem per la fraternitat. Animem-nos tots a fer dejuni de lluites innecessàries entre germans.»

—El crit de Victòria Molins, stj: «I un dels meus amics que es passa gran part de la seva vida amb una llauna de cervesa a la mà, es va dirigir a Jesús: "Jo també tinc llagues com Tu..."»

—El crit de Claudio Magris, escriptor: «Cristianisme vol dir vida, aventura, plenitud, risc.»

—El crit de J. M. Alimbau: «Crist va venir a la terra per ser el nostre model. No podem dir que l'estimem, si no intentem assemblem-nos a Ell com més, millor.»

I juntament a aquests «crits», els nostres, els que sentim personalment al nostre cor.

ANTONIO GIL
Sacerdot i periodista

Cartes

El gran valor de Cintra

És molt reconfortant la lectura de l'article «Cintra: oferint oportunitats» publicat al número 2060, del 17 de març, a *Catalunya Cristiana*.

En uns moments en els quals els ordes religiosos estan sotmesos a judicis severos, alguns d'ells atemptatoris a la presumpció d'innocència, el fet d'assabentar-nos d'una activitat social, duta a terme per un ample conjunt de tots ells i de naturalesa tan meritòria, ens proporciona una sensació de pau, serenor i alegria.

Sens dubte, els fundadors del Centre coneixien que la paraula *Cintra* significa la curvatura d'un arc o d'una volta, és a dir, aquella estructura en la qual cada element recolza i dona suport a l'element contigu i, entre tots ells integren una edificació sòlida i acollidora.

Aquest és, a parer meu, el gran valor de Cintra. Acollint adolescents propers a la marginació, ajuda, com un granet de sorra però, decisivament, a configurar una societat més justa i compacta. Espero i desitjo que el projecte d'un emplaçament definitiu es vegi realitzat ben aviat.

ANTONI CASADEVALL
Castellterçol

Des de petita

Sant Pau li diu a Timoteu que: «Des de petit coneixes les Sagrades Escripures...» (2 Tm 3,15).

Els qui tenim la sort d'haver nascut en una família cristiana podem dir que, des de petits, hem conegut Jesús, hem après a resar, a fer el bé, hem estat educats en la fe.

Quantes vegades em ve al cor i a la pregària les paraules del cant: «Deu-me la fe dels meus pares... Va ser bona pel meu pare... Va ser bona per la mare...»

No ens avergonyim de demanar aquesta fe que mou muntanyes, que va fer que la vida dels nostres pares, avis, besavis, fos tan plena d'amor i de bones obres. Sí, la nostra terra

necessita la fe dels nostres avantpassats, una fe que ha de créixer cada dia com una petita llavor.

El gra de mostassa, la llavor més petita es fa un gran arbre.

Demaneu aquesta fe. Fe que fa miracles. I cantem amb veu ferma i decidida: «Deu-me la fe dels meus pares, pot ser el que em manca a mi.»

NÚRIA VIÑOLAS ESTEVA
Cornellà de Llobregat

Us vull a casa

Pensar que més de tres-cents mil ancians catalans viuen sols —segons dades de l'Institut d'Estadística de Catalunya— em sap molt de greu.

Però, amb tot, el problema no és només el fet d'estar sol físicament, sinó el fet o la realitat de sentir-se sol encara que estiguis en companyia. Les persones grans necessiten el contacte amb altres persones que els donin un reforç positiu.

Sé perfectament que això que us dic no és gens fàcil, però us puc dir, de veritat, que ho he aconseguit molt sovint amb amistats a les quals diàriament intento ajudar en aquest sentit. Per a mi, això té un valor molt significatiu perquè, sense aquestes persones, es perd la saviesa de la vida i la riquesa de les relacions intergeneracionals en què els joves i els grans aprenen els uns dels altres.

Cal, sobretot, que els més grans no quedin desplaçats. Avançarem sempre correctament si sabem respectar la saviesa de la gent gran tot vivint en una societat amb canvis constants on es promoguin alguna cosa més que l'individualisme a ultrança i l'autosuficiència que no deixa temps per als altres. Penseu que, qui té un amic en la plena maduresa, té un regal. Un tresor i una fortuna que té valor i no preu.

Estimem, doncs, la gent gran, tot regalant-los una mica del nostre temps. Realment val la pena.

ANNA MARIA MUNTADA BATLLE
Granollers

Podeu enviar les cartes a:

redaccio@catalunyacristiana.cat

JOAN PALLARÈS-PERSONAT

La Passió: entre la tradició i la renovació

Esparreguera, el 1969,
va inaugurar un
nou teatre de gran
aforament, amb 1.800
localitats i tota
mena de serveis

Per a moltes persones, la representació de la Passió de Nostre Senyor és sobretot un espectacle, amb uns trets singulars, com l'estacionalitat al calendari, la cultura popular i tradicional, el reclam turístic i dinamitzador econòmic, la mobilització d'un col·lectiu d'actors *amateurs* i voluntaris, amb l'afegit que dels seus elencs, n'han sorgit veritables actors professionals.

Per a molts cristians les representacions de la Passió, tan arrelades a Catalunya, són un moment anual de reflexió sobre el missatge de Jesús, la seva vida, el seu llegat, uns moments per recordar de manera planera el que ens diuen els Evangelis de la seva passió, mort i resurrecció.

Els orígens de les representaci-

ons de la Passió, com d'altres drames sacres, es perden en la nit dels temps. En el seu origen, igual que feien els retaules en l'art, permetien una transmissió viva i eficaç d'un fet, d'un miracle, o en aquest cas dels fets que van des del Diumenge de Rams fins a l'Ascensió. Tot indica que a l'edat mitjana eren molt celebrades. Al segle XV es feien regularment i els primers documents conservats, és el cas d'Olesa de Montserrat, són del segle XVI.

Coincidint amb la gran Contrareforma sorgida del Concili de Trento, acabat el 1563, les representacions de la Passió rebrien un gran impuls, i d'aquella època, del 1611, són les primeres notícies que tenim de la Passió en una altra vila als peus de la Santa Muntanya de Montserrat, Esparreguera, unes representacions que devien fer-se en lloc sacre, altres a l'aire lliure, fins que segles després passarien a teatres.

Esparreguera, el 1969, ara fa just

La Passió de Llinars del Vallès es representa des del 2000. Les sessions enguany són els caps de setmana del 6-7 i 13-14 d'abril.

La Passió d'Esparreguera, amb 300 actors, orquestra i cor en directe, es representa cada cap de setmana fins al 5 de maig.

L'any 2000 es va engegar la Passió de Llinars del Vallès, que després d'una vintena d'edicions, s'ha consolidat fermament

50 anys, va inaugurar un nou teatre de gran aforament, amb 1.800 localitats i tota mena de serveis. La representació de la Passió, que mobilitza tota la població, és indiscutiblement un dels factors més importants de cohesió social per a tots els vilatans, que es relacionen i interrelacionen a través d'aquesta tasca col·lectiva anual. Aquells anys, altres localitats com Olesa, Cervera i Ulldecona també es dotaren d'un gran teatre, si bé la Passió se seguia representant, ocasionalment, en nombrosos llocs.

Totes les Passions segueixen el mateix model inspirat en els textos sagrats, però les escenes, els quadres, els diàlegs, els recursos —avui del tot sofisticats i sense escatimar mitjans— són diferents en cada lloc i fins i tot d'un any a l'altre es canvien o es modifiquen escenes, o, algunes vegades, s'ha renovat totalment, per una nova escenografia i un nou autor.

En els temps daurats del FESTA

(Foment de l'Espectacle Selecte i Teatre Amateur), fundat per Tomàs Roig i Llop, aprovat pel bisbe Modrego el 1949 i que tenia com a consiliari Mn. Plàcid Armengol, algunes de les nombroses agrupacions teatrals de Catalunya solien muntar la Passió, en especial grups de teatre vinculats a les parròquies.

Des del 2015, existeix una Federació Catalana de Passions, que agrupa bona part de les diverses entitats per afrontar reptes comuns. Actualment a Catalunya, federades o no, hi ha una dotzena de Passions regularment representades, algunes de forma completa, d'altres presentades com un Via Crucis, la majoria inspirades en antigues representacions, però que s'han reprès en temps recent.

Atreu un espectacle popular i tradicional tan antic al segle XXI? Una possible resposta pot ser *Veni a Mi. La Passió de Llinars del Vallès*, representada a l'Auditori d'aquesta població vallesana pel grup teatre Till-Tall, que en una comarca on no hi havia cap tradició, l'any 2000 va engegar una Passió que avui, quan ja ha arribat a la vintena d'edicions, sembla haver arrelat i consolidat fermament.

Sens dubte, encaixar una nova Passió té els seus reptes, inconvenients i avantatges. Cal mantenir-se fidel a l'escriptura però en una nova creació, amb actors nous que poden donar un determinat sentit als personatges. Això et deslliura del pes de la tradició que tenen les passions amb una gran càrrega històrica, com és el cas d'Esparreguera i d'altres, on els papers passen de pares a fills i una mateixa persona pot passar al llarg de la seva vida per tots els personatges de l'obra.

Mentre al segle XXI els llocs on es fan representacions han augmentat, en la societat actual, la diversitat d'ofertes en tots els camps i el sentit diferent que molts donen als temps de Quaresma, Setmana Santa i Pasqua, fa que la demanda no sigui la d'èpoques anteriors. Malgrat els canvis socials, són molts els qui acudeixen anualment a unes representacions de la Passió que són patrimoni tradicional i no deixen de ser una mostra identitària dels nostres valors i la nostra cultura.

ENRIC ARAGONÈS

Amics del Museu Geològic del Seminari de Barcelona

Jacint Verdaguer i Jaume Almera: amics i companys de viatge

Nasqueren el maig del 1845 amb tan sols 12 dies de diferència; ordenats a començaments dels 70, publicaren les primeres obres el 1878

L'eximi poeta nacional Jacint Verdaguer i el gran geòleg Jaume Almera, fundador de l'actual Museu Geològic del Seminari i autor del Mapa Geològic i Topogràfic provincial, foren rigorosament contemporanis: nasqueren el maig del 1845 amb tan sols 12 dies de diferència; ordenats a començaments dels 70, publicaren les primeres obres el 1878: *L'Atlàntida* i *Cosmogonia y Geología*, respectivament.

Ambdues personalitats es degueren conèixer en alguna de les ocasionals assistències del primer a la tertúlia anomenada «dels minyons»: un selecte cenacle de sacerdots destinats a ocupar llocs rellevants en l'Església, en el qual el segon participava assíduament. Pels volts del 1880 ambdós amics

es dedicaren mútuament les primeres publicacions: les que dedicaren al Mil·lenari de Montserrat, a més d'una edició de luxe de *L'Atlàntida*. Poc després, mentre Verdaguer preparava l'*Oda a Barcelona*, se sap que va assistir a una de les excursions geològiques que el professor Almera solia fer al cim del Tibidabo amb els seus deixebles. El 1885, ambdós col·laboraren amb sengles escrits en un número extraordinari de la revista *Crònica Comercial* dedicat als terratrèmols de Granada. L'estiu d'aquell any, una canongia a la qual Verdaguer renuncià anà a parar a mans del seu amic.

El primer d'abril del 1886 empengueren plegats un pelegrinatge a Terra Santa que durà dues mesades, durant les quals cadascú enregistrà les seves observacions en els respectius quaderns de campanya. Però si les de Mossèn Cinto aviat es convertiren en un dels seus llibres més celebrats, les del Dr. Almera romangueren inèdites fins no fa gaires anys. És veritat que aquestes són de caire ben diferent, i que s'estructuren en tres parts: 1a) un dietari que comprèn

Tradició i qualitat al servei de l'hostaleria des de 1880

Venda T 93 318 14 95
F 93 412 44 45
Roger de Llúria, 12-14
08010 Barcelona

Lloguer T 93 308 01 04
F 93 308 71 93
Pg. de la Verneda, 150
08030 Barcelona

CASA GAY S.A.

www.casagay.com

25
anys

Ràdio Estel

espai de trobada, participació i diàleg

Programació religiosa especial de Setmana Santa

14 d'abril, Diumenge de Rams:

11 h Benedicció de Rams i Eucaristia, des de la Catedral de Barcelona

19 h Cantate Domino, música religiosa especial de Diumenge de Rams

18 d'abril, Dijous Sant:

7.30 h Laudes, des de Montserrat

19.30 h Missa de la Cena del Senyor, des de la Catedral de Barcelona

19 d'abril, Divendres Sant:

8 h Laudes, des de Montserrat

15 h Sermó de les 7 paraules, des de la Catedral de Barcelona

17 h Acte litúrgic de la Passió del Senyor, des de la Catedral de Barcelona

20 d'abril, Dissabte Sant:

8 h Laudes, des de Montserrat

22 h Vetlla Pasqual, des de Montserrat

21 d'abril, Diumenge de Resurrecció:

8.30 h Laudes, des de Montserrat

11.30 h Missa de Pasqua, des de la Catedral de Barcelona

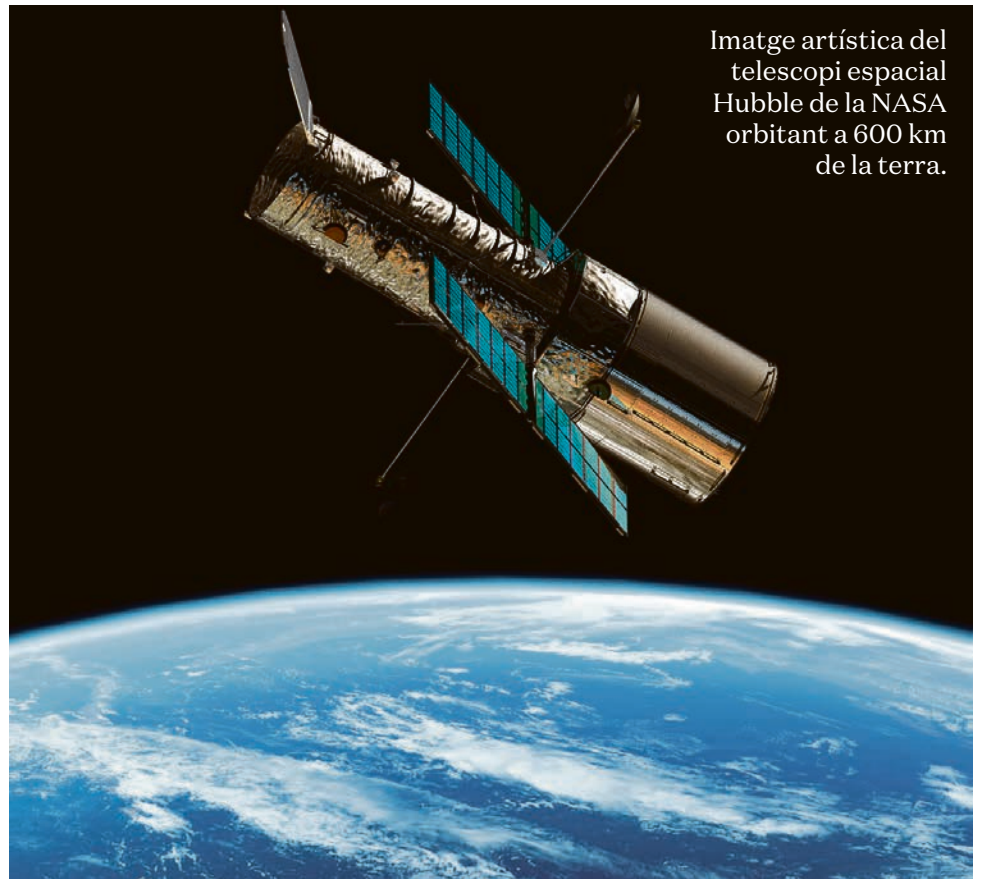
Barcelona, 106.6 / Tarragona, 100.6 / Girona, 103.4 / Lleida, 91.5 / Catalunya Central, 93.7 / Vic, 98.4
Tortosa, 90.1 / El Garraf, 96.8 / La Cerdanya, 104.4 / La Seu d'Urgell, 105.0 / Andorra, 107.5

Available on the
App Store

Android app on
Google play

ACTUALITATS
CIENTÍFIQUES

S'ha aconseguit observar galàxies molt llunyanes

Imatge artística del telescopi espacial Hubble de la NASA orbitant a 600 km de la terra.

Agència Espacial Europea

És important per a la ciència l'observació de les galàxies més llunyanes perquè mostren com era l'univers ara fa anys, que havia de ser de galàxies més petites i irregulars. Les galàxies actuals mostren amb les seves estructures el·líptiques o espiralades una evolució posterior, fruit d'haver-se anat ajuntant i ordenant la forma gràcies a les forces gravitatòries. Això ja s'havia començat a comprovar amb l'observació astronòmica, perquè a mesura que es van descobrir galàxies més llunyanes es veu com abunden més les irregulars i les petites, ja que les que es troben a milions d'anys llum de distància les veiem com eren fa milions d'anys. Però fins fa poc no se'n coneixien pas gaires de més enllà de 3.000 milions d'anys lluny i, com sabeu, l'edat de l'univers és d'uns 13.780-13.800 milions d'anys. La història visual del desenvolupament còsmic només es podia tenir, i no ben bé, de la seva última quarta part.

Però ara això ha canviat. Amb els telescopis posats en òrbita, el Hubble i el Spitzer, ja s'ha anat aconseguint ampliar la visió, perquè ens han pogut donar imatges de galàxies molt més allunyades. Ara bé, s'hi ha afegit una novetat important. Ens ho explica en un llarg article a *Investigación y Ciencia* el Dr. Daniel Coe, que és l'inves-

tigador principal del projecte RELICS (sigles angleses de: Sondeig amb Cúmuls-Lent per a l'Estudi de la Reionització) i ens explica com s'han arribat a observar galàxies de gairebé 13.300 milions d'anys llum de distància, o sigui de quan l'univers només tenia un 3,5% de l'edat actual. Com ha estat possible? Ha estat fruit del projecte RELICS. S'ha tingut en compte aquell efecte predit per Einstein de la influència de la gravetat sobre la llum. Encara que poquíssim, un raig lluminós és incorbat per una gravetat intensa i aquest incorbament pot fer el mateix que fa una lupa. On trobar una gravetat intensa que ens faci de lupa per observar galàxies llunyanes? En els cúmuls de galàxies. Per esbrinar punts lluminosos distants val més observar en la fondària d'un cúmul galàctic que no pas en indrets foscos.

I, fent-ho així, el telescopi espacial Hubble ha detectat una lluminositat, que té forma de galàxia irregular (se l'ha anomenat SPT0615-JD) que s'ha vist, per la classe rogenca de llum que s'hi capta, una edat de només un 3,5 de la de l'univers. La llum captada, doncs, en va sortir quan l'univers només tenia uns 500 milions d'anys. Oi que és admirable? És potser l'objecte còsmic més llunyà conegut. Només hi ha dues troballes més que podrien trobar-se un xic més lluny però no tan segures.

FRANCESC NICOLAU
Professor emèrit de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

FRA VALENTÍ SERRA
DE MANRESA
Arxiver dels caputxins

El pomer o pomera (llat., *Pyrus malus*; cast., *manzano*, *manzanera*) és un arbre de fulla caduca que fa una fruita excel·lent, de gran prestigi, coneguda com a poma o maçana. El conreu de la pomera no reclama terres especials, però cal que tingui bona fondària per arrel·lar bé, i que la terra estigui ben drenada i li toqui el sol. Al seu temps cal remoure bé la terra i esporgar els pomers cada any, a finals d'hivern, per tal que produeixin bona i abundosa collita. La textura, el color —de tons groc, verdós o vermell— i el gust de la poma varia segons la mena de l'arbre.

La variant més estimada de la poma és la *camosa*, o *camosina*, que és la més olorosa i dolça de les maçanes. En el llunyà 1555 la camosa fou objecte de l'atenció del metge imperial i pontifici D. Andrés de Laguna (†1560) qui, des d'Anvers, escriví que: «Entre todas las especies de las manzanas es la más excelente aquella que llamamos camuesa en España. Porque allende de ser aromática, es muy grata y sabrosa al gusto. No me acuerdo haber en otra parte visto esta fruta, sino solamente en España y en algunas partes de

Flandes, aunque la camuesa de Flandes no tiene aquella suavidad que la castellana, por nacer en tierra más húmeda y fría» (*Acerca de la materia medicinal*, I, 131).

La ingestió habitual de la poma camosina té efectes suaument laxants i, si es menja bullida regula les disfuncions intestinals. L'aigua que ha servit per bullir la poma és d'especial utilitat per a les malalties que comporten estats febrils.

D'altra banda, del most de la poma fermentat se'n prepara una beguda escumosa anomenada sidra (en basc: *sagardua*) que és molt refrescant i vitamínica. A més de posseir propietats antioxidants, la sidra exerceix una funció protectora de l'aparell vascular, afavoreix l'eliminació de l'àcid úric i evita l'aparició de càlculs renals. La sidra és una beguda ideal per acompanyar tant plats de carn com de peix. La pela de la poma gaudeix de grans propietats digestives, en efecte, amb la bullidura de la pela o pell de la poma, adobada amb canyella i mel, els frares preparaven un remei digestiu de notable eficàcia, especialment per combatre la gastritis. A l'article vinent us parlaré, si a Déu plau, de l'ametller.

TRADICIONS REMEIERES

La poma camosa

LUIS CARRERAS DEL RINCÓN

La misa

¿Para qué sirve?

Cobel Ediciones, 2019, 140 pàg.

El lector d'aquestes línies no hi trobarà cap assaig doctrinal saberut. L'autor desitja que sigui un llibre de gran utilitat especialment per a pares i mares que desitgen transmetre als seus fills la fe en Crist. Tot i que també serveix per a qualsevol que desitgi reconsiderar què significa la Santa Missa en la seva vida, o que senzillament es preguntí per què tantes generacions de cristians hem conservat aquest tresor immens durant més de vint segles.

GREGORIO LURI

La imaginación conservadora

Ariel, 2019, 339 pàg.

La fidelitat a la transmissió d'una tradició no ha d'estar enfrontada a la innovació i el canvi. Sobre aquesta afirmació descansa aquesta obra, una defensa del conservadorisme, entès com una forma de viure i fer política reivindicant el llegat dels nostres costums, codis i història, en oposició al menyspreu de la prudència i la pretensió revolucionària de tornar a començar.

PIERO CODA SAVERIO GAETA

Dios cree en ti

Ciudad Nueva, 2019, 245 pàg.

Podem dir que el malestar existencial punyent i dolorós que constatem en molts contemporanis nostres es deu a la manca de resposta a la qüestió clau sobre el sentit últim de la vida. Cal proposar avui la qüestió de Déu amb més fermesa, amb obertura d'esperit i sense prejudicis. I aquesta qüestió és universal, perquè totes les grans civilitzacions han nascut a partir d'una experiència precisa de Déu.

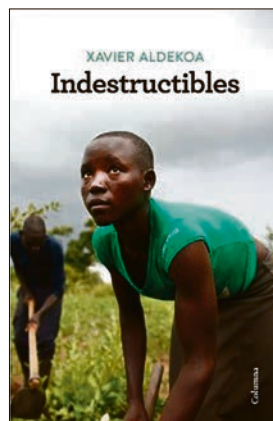
JOAN ROCA

Cuina mare

Receptes senzilles i tradicionals per cuinar a casa

Columna, 2019, 222 pàg.

Aquesta obra és un retorn a la cuina de casa, la de tota la vida, per celebrar i recordar les elaboracions de les nostres mares i àvies, amb més de vuitanta plats senzills perquè tots puguem cuinar. Un viatge que ens fa endinsar en les aromes i sabors de la cuina tradicional. Receptes amb ingredients de proximitat i de temporada, sense complicacions ni tecnicismes però adaptades al paladar actual.

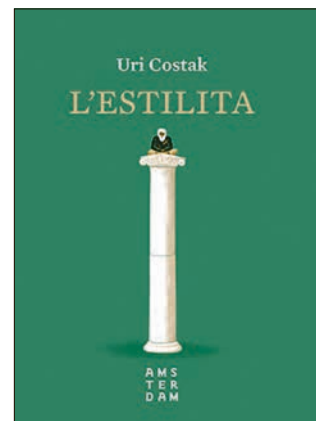

XAVIER ALDEKOA

Indestructibles

Columna, 2019, 240 pàg.

Aquest no és un llibre de guanyadors, tot i que els protagonistes de vegades triomfen. Tampoc de perdedors, tot i que algunes d'aquestes històries africanes tenen finals amargs. Homes i dones que pateixen, riuen, opinen, evolucionen, es rebel·len i lluiten. Una Àfrica complexa, un territori farcit de persones que sobreviuen com poden. I quan les coses es torcen, miren de tirar endavant. Com nosaltres.

URI COSTAK

L'estilita

Amsterdam, 2019, 152 pàg.

Aquesta història podria haver passat ahir, avui o demà a la plaça major de qualsevol poblet en qualsevol racó del món. Però passa al petit poble francès de Gyors de la Montagne, i, el més sorprenent de tot és que té lloc al capdamunt d'una columna alta.

Una història sobre la llibertat i el viatge interior d'un home que prendrà els camins més inesperats.

CRÍTICA DE CINEMA

MONTSERRAT CLAVERAS

Dra. en Història de l'Art i professora de Religió

EL GORDO Y EL FLACO

(Stan & Ollie)

DIRECCIÓ: Jon S. Baird

INTÈRPRETS: John C. Reilly,

Steve Coogan, Nina Arianda,

Shirley Henderson

MÚSICA: Clint Mansell

GÈNERE: comèdia

98 minuts

Regne Unit

Un gran homenatge

Stan Laurel i Oliver Hardy; el Gordo y el Flaco; el Gras i el Prim; l'Stan i l'Ollie, són maneres diferents d'anomenar els dos grans actors còmics que van començar la seva carrera plegats l'any 1927. Abans ja havien coincidit en diferents produccions però va ser en aquesta data que van esdevenir la parella còmica que tots coneixem, sota les ordres del productor Hal Roach.

El film *El Gordo y el Flaco* presenta els darrers anys de la trajectòria artística d'aquest duo còmic. Passada la seva època daurada, l'època dels grans èxits a Hollywood (havent fet molts curts i llargmetratges) i adonant-se, amb pena, que les seves carreres s'acabaven, decideixen fer una gira per Europa amb la intenció de conquerir, de nou, el públic. Era una gran preocupació per a ells no defraudar els espectadors. La gira s'esdevé de 1953 a 1957 quan Oliver pateix un atac de cor i han d'abandonar els escenaris.

A pesar que el nou productor que els contracta sembla que no hi té gaire esperança, perquè els allotja en un hotel petit i els fa actuar en petits teatres, el públic els estima. I, a poc a poc, ompliran les grans sales, que ells veuran tan plenes com abans. I, és que el seu humor, com ells, senzill, ingenu, optimista, visual, per bé que també oral, arriba a totes les generacions, fins i tot, a la nostra.

La pel·lícula és un homenatge que el director Jon S. Baird ret a

aquests dos actors que tan bé interpreten John C. Reilly i Steve Coogan com a Ollie i Stan respectivament. No només s'hi assemblen físicament, en una extraordinària feina de maquillatge, sinó també en els gestos i en el llenguatge corporal característics i reconegudíssims de cadascun d'ells.

Aquest drama explicat en clau de comèdia mostra la fidelitat i el respecte que aquests dos homes es tenien. També ens parla de la seva amistat, una gran amistat. I de la devoció que sentien l'un per l'altre. L'Stan era més ambiciós, feia els guions i ho volia controlar tot; l'Ollie era més complaent, més benigne. Potser això es traduïa en els films en el fet que l'Stan sempre en sortia vencedor i l'Ollie era qui en sortia malparat. I, parla també d'una certa dependència l'un de l'altre, quan a Bave (com li deia col·loquialment Stan a Oliver) li falla el cor, l'Stan deixa d'actuar. Finalment parla de la seva profunda harmonia a l'escenari.

És un film tendre i commovedor. La fotografia, amb tons pastel, ens transporta al temps passat, i la lleugera música, coneguda i rítmica, ens duu a l'enyorament del seu humor blanc, creació d'uns homes que traspuen felicitat.

No vull deixar d'esmentar el paper principal que tenen les dues dones, muses i inspiració, en la vida d'aquests dos eximis comedians.

AMB BON HUMOR

CRÍTICA LITERÀRIA

FRA VALENTÍ SERRA DE MANRESA

Caputxí

Una novadora fotografia creativa

Fotografías de Sor Isaura Marcos
Textos de Rosa Rodríguez Branchat
Reflejos del Cántico de las criaturas

San Pablo, 2019, 236 pàg.

Enguany la Custòdia Franciscana del Marroc celebra un any jubilar en l'escaiença del VIII centenari de l'arribada al Nord d'Àfrica dels primers framenors que, l'any 1219, foren enviats des d'Itàlia per sant Francesc d'Assís.

El papa Francesc s'ha fet present al Marroc en aquesta commemoració i, coincidint amb els actes jubilars dels vuit segles d'aquesta presència franciscana, l'església dels framenors de Rabat el dia 30 de març acollia la presentació d'aquests bells llambreigs fotogràfics inspirats en les estrofes del Càntic de les Criatures. Sor Isaura Marcos, clarissa del monestir Pedralbes, a través de la seva novadora fotografia creativa ens abasta el tornassol que reflecteix els més bells colors de la poesia franciscana a partir dels continguts de les estrofes del poema del Germà Sol que, l'estiu de 1224, començà a compondre sant Francesc d'Assís i que culminà, malalt i pràcticament cec, la tardor de 1226, molt poc abans del seu traspàs.

Sor Isaura a través de la seva tècnica fotogràfica aconsegueix «pintar» amb la llum reflectida en miralls que, molt hàbilment i sense retocs, sobreposa un conjunt d'expressives imatges captades servint-se d'espills i que ella redimensiona en el mirall de la vida quotidiana.

Cal ressenyar, també, l'interès dels textos complementaris que acompanyen les fotografies, en primer lloc el davantal introductorí escrit pel custodi de Marroc, fra Manuel Corullón (p. 7-10) on malda per resituar el Càntic de les Criatures en el context contemporani de la *Laudato si* del papa Francesc; després, esmentar la bella reinterpretació del text santfranciscà efectuada per Rosa Rodríguez Branchat (p. 11-163) a partir del missatge irradiat per les novadores fotografies de Sor Isaura. Finalment comptem, encara, amb un epíleg elaborat per Belén Martrat (p. 165-169), investigadora del CSIC, que analitza la dimensió científica d'aquesta novadora tècnica fotogràfica que, en nombroses ocasions l'autora realitza a partir del marc extraordinari que li aporta l'arquitectura del claustre del monestir de Pedralbes, segurament el claustre gòtic més gran del món i, per aquesta raó, suggeridor d'immensitat, bellesa, bé i pau.

RAUXA

Una lectura lluminosa

El sentit exacte de les pintures rupestres ens és desconegut. Però quan observem amb atenció aquestes antiquíssimes obres d'art, d'una manera gairebé instintiva intuïm que els homes que les van crear no ho van fer per oci, ni pretenien només decorar les parets de les coves i ni tan sols elaborar un catàleg de les espècies animals del moment. Sense que les pintures ens ho diguin explícitament, sabem que aquell talent artístic es va posar al servei d'una visió simbòlica i transcendent de l'existència.

Això mateix ens passa encara amb més intensitat quan llegim els versos de *La Il·líada*; les batalles no poden ser enteses com una crònica històrica o un manual de tàctica militar, sinó que expressen alguna cosa molt profunda sobre la grandesa i la tragèdia de l'home. En el cas dels escrits bíblics, la interpretació que en fem canvia radicalment amb l'absència o la presència d'aquesta visió simbòlica. És indubtable que el Càntic dels Càntics és un poema d'amor apassionat, segurament un dels més bells que s'ha escrit mai. Però quan l'assaborim amb calma una vegada i una altra, veiem que tàcitament la relació dels amants és la imatge d'una altra relació: la de Déu amb l'home. Sense invalidar la primera lectura, aquesta altra atorga al poema una dimensió nova; ben lluny de forçar el sentit de les paraules, aquesta lectura les omple de sentit i, llavors, fins i tot el món sembla resplendir amb una altra llum.

EDUARD BRUFÀU

Agenda

Setmana Santa

MONESTIR DE SOLIUS

Diumenge de Rams, a les 10.00, benedicció de rams i missa.

SANTUARI DE SANTA TERESINA DE LLEIDA

Diumenge de Rams, a les 12.00, benedicció de rams; a les 12.30, eucaristia.

PARRÒQUIA MARE DE DÉU DELS ÀNGELS

Dimarts Sant, a les 19.00, celebració penitencial personalitzada; **Dijous Sant**, a les 17.30, missa resada; a les 19.30, missa de la Cena del Senyor; a les 20.45, hora santa; **Divendres Sant**, a les 9.30, ofici de lectura i laudes; a les 10.30, via crucis (surt de la parròquia de Sant Ramon de Penyafort); a les 12.00, celebració de la Passió; a les 19.00, meditació al peu de la creu; **Dissabte Sant**, a les 10.30, ofici de lectura i laudes; a les 19.30, Vetlla Pasqual; **Diumenge de Pasqua**, a les 11.30, 12.30, 17.30 i 19.30, eucaristia; **Dilluns de Pasqua**, a les 19.30, eucaristia (c/ Balmes, 78 – Barcelona).

BETÀNIA

Del **dimecres 17 d'abril al diumenge 21**, recés i vivència del Tridu Pasqual amb el P. Miquel Coll, s.j., a la casa de les Missioneres Germanes de Betànica de Cornellà (c/ Bonavista, 37).

COVA DE MANRESA

Del **Dijous Sant al Diumenge de Pasqua**, Tridu Pasqual amb els jesuïtes Carles Marcet i Davind Guindulain (tel. 938 720 422).

Barcelona

BASÍLICA DE SANTA MARIA DEL MAR

El **diumenge 7 d'abril**, a les 18.00, concert *Viatjant pel Renaixement* amb el cor-orfeó del Vendrell i el Conjunt de Música Antiga.

ESGLÉSIA DE SANT GAIETÀ

El **diumenge 7 d'abril**, a les 18.00, concert de la Coral Smiling a favor de la Fundació Manos Providentes (c/ Consell de Cent, 293 – Barcelona).

CRISTIANISME I JUSTÍCIA

El **dilluns 8 d'abril**, a les 19.00, Dilluns dels Drets Humans *El «luxe» d'accedir a un habitatge*. Informació: tel. 933 172 338.

TALLER D'ORACIÓ AMB FRANCESC I CLARA

El **dimarts 9 d'abril**, a les 19.30, *Màrtirs de les Franciscanes Missioneres de Maria* (pl. Universitat, 2 – Barcelona).

QUARTA HORA DELS DIMECRES

El **dimecres 10 d'abril**, a les 12.10, *La Passió de Jesucrist en la tradició musical d'Occident* (Santiago Bueno). Seminari de Barcelona, c/ Diputació, 231.

GEOPOLÍTICA

El **dimecres 10 d'abril**, a les 19.00, Antoni Segura parla de *Geopolítica, economia i religió al món àrab (1980-2018)* a la Facultat de Geografia i Història (UB, c/ Montalegre, 6 – Barcelona). Organitza: Fundació Joan Maragall, el CEHI i la UB.

PARRÒQUIA VERGE DE LA PAU

El **dimecres 10 d'abril**, a les 21.00, conferència d'Ignacio de Castro *El Big Bang: l'inici de l'univers* (pl. Ferran Casablanques, 4 – Barcelona).

VERITABLE VIDA EN DÉU

El **diumenge 14 d'abril**, a les 18.00, grup d'oració a les Carmelites Missioneres (c/ Puiggari, 1 – Barcelona). Informació i llibre: Mercè Ferrer, tel. 935 304 806.

Terrassa

CORAL SANT SADURNÍ

El **dissabte 13 d'abril**, a les 20.30, concert de música litúrgica (*O Crux*, de Ferran Sors, i *Les set paraules de Crist a la creu*, de César Franck) al monestir de Sant Cugat del Vallès. Soprano: Maite Arciniega; tenor: Oriol Guimerà; baríton: Héctor dos Santos; orgue: Joan-Ramón Company; direcció: Patrick Valls. Entrada revertida.

Urgell

CATALONIA SACRA

El **dissabte 13 d'abril**, visita guiada a l'exposició *Aran me Fecit* (reserves@cataloniasacra.cat).

Catalunya Cristiana

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 145 €

Gibraltar i Portugal: 145 €

Resta d'Europa: 222,99 €

Amèrica i Àfrica: 254,19 €

Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en Català

El setmanari rep l'ajut de la Generalitat de Catalunya

www.catalunyacristiana.cat

 /catalunyacristiana

 @catcrist

 catalunya_cristiana

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: *Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Macià Grau, Rosa M. Jané, Carme Munté, Joan Andreu Parra, Rosa Peraire*

Lingüista: *Montserrat Pibernat*

Col·laboradors d'aquesta setmana: *Enric Aragonès, Pilarín Bayés, Joan Boronat, Agustí Borrell, Giorgio Chevallard, Montserrat Claveras, Agustí Codinach, Jordi Curcó, Joan Guiteras, Antonio Gil, Jordi Maragall, Joan A. Mateo, Ignasi Miranda, Victòria Molins, Glòria Monés, Consol Muñoz, Francesc Nicolau, Joan Pallarès-Personat, Quique, Jesús Renau, Ignasi Ricart, Josep Rius-Camps, Jordi Sánchez, Lluís Serra, Valentí Serra, Sebastià Taltavull, P-J Ynaraja*

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Fundadors: *Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa*

Edita: *Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura*

Administració: *Isabel Giral (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)*

Autoedició i compaginació: *Carlos Aguado*

Impressió: *Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79*

CARME MUNTÉ

El pare Evangelista Vilanova, monjo de Montserrat, va fundar la revista *Qüestions de Vida Cristiana* l'any 1958, en un context de dictadura i d'avantsala del Concili Vaticà II. La missió aleshores era fer xarxa entre intel·lectuals cristians. Avui dia, en un context social en què el cristianisme es troba en franca minoria, *Qüestions de Vida Cristiana* vol fer xarxa entre pensadors creients i no creients que es troben per debatre i reflexionar sobre temes d'interès comú. Des del gener compta amb nou director, el capellà i sociòleg Miquel Calsina.

Quins objectius s'ha marcat com a nou director de la revista, en substitució del teòleg Francesc Torralba?

La revista entra en una nova etapa. L'objectiu de cara als propers dos anys és que tingui més difusió i presència. Per això, volem presentar un nou disseny, per fer-la més atractiva, i explorar noves possibilitats de col·laboració amb altres institucions d'àmbit cultural i acadèmic. Així mateix, ens agradaria que la revista fos trimestral, i no quadrimestral com ara. Però per tot això el primer repte és el finançament.

A quins nous públics els agradaria arribar? En quins llocs els agradaria trobar la revista?

No és una revista de masses i, per tant, la pretensió no és trobar-la al quiosc. Juguem en una altra lliga. Més aviat, es tracta de tenir una certa influència i presència en determinats cercles generadors d'opinió com el món de la universitat, de la cultura i dels mitjans de comunicació. Ens agradaria arribar a nous públics com els mestres de Religió, els responsables de Cultura dels mitjans de comunicació o els professors universitaris. Hi ha camp per córrer.

Quines grans qüestions contemporànies són d'interès per a la revista?

La idea és obertura màxima a

Miquel Calsina, nou director de «Qüestions de Vida Cristiana»

«Volem inculturar els valors cristians en els grans debats contemporanis»

qüestions contemporànies. Per tant, el ventall de temes és inacabable. Dit això, potser la qüestió no és tant quins temes tractem sinó des de quina perspectiva. I aquí insistiria en el diàleg amb el món de la cultura des d'una perspectiva eclesial cristiana oberta. La nostra voluntat és inculturar els valors cristians en els grans debats contemporanis; és a dir, que el cristianisme pugui contribuir amb la seva reflexió i aportació a les grans qüestions que preocupen avui dia. D'altra banda, una tendència dels darrers anys és dedicar números monogràfics a personatges rellevants, com Raimon Panikkar, Josep Maria Rovira i Belloso i, properament, Lluís Duch.

Des del 2009 la Fundació Joan Maragall s'encarrega de la direcció literària de la revista. Com s'hi plasma el mateix diàleg fe-cultura?

La revista *Qüestions de Vida Cristiana* ha de ser punt de troba-

da per a un diàleg fructífer entre intel·lectuals catòlics i d'altres que no són creients i, això no obstant, no tenen una actitud hostil respecte de l'Església sinó que valoren positivament l'aportació de la tradició i herència cristiana per a la cultura, el pensament i els valors tant del nostre país com del conjunt d'Europa. Per tant, la revista pot fer un bon servei de trobada i de diàleg sobre les grans qüestions contemporànies que ens interessin a tots. De fet, la Fundació Joan Maragall, amb la seva vocació d'esdevenir un instrument de diàleg fe-cultura, ja té establerta una xarxa de relacions molt àmplia amb persones del món social, cultural i acadèmic. Ara bé, cal ampliar aquesta xarxa per arribar a les noves generacions que ja tenen el seu paper i influència tant en l'àmbit de les entitats eclesials com en el món cultural, universitari i comunicatiu.

PALAU ROBERT
Passeig de Gràcia, 107
08008 Barcelona
Tel. 932 388 091

palaurobert.gencat.cat

Segueix-nos a:

Carme Ruscalleda

L'essència del gust

Exposició fins al 29.09.2019
Entrada lliure

#EssenciaDelGust

Amb el patrocini:

Gallina Blanca

 **Generalitat
de Catalunya**

7,5 Milions
de futurs